

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ
ΙΗ'

THE ORTHODOX OBSERVER

MARTIOS 1952

ΑΡΙΘ.
Μ

385

ΜΡ

ΘΥ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΧΡΤΣΟΣΤΟΜΟΥ Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, 'Ιστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀντιοχείας, σελίδες 1048, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1951, ἔκδοσις Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ἐπιμελεῖα κ. Γεωργίου Τριανταφυλλάκη.

JEAN-NICOLAS GROU, 'Η Ἑσωτερικὴ Ζωὴ τῆς Ψυχῆς, μετάφρασις Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Μιχαήλ, σελ. 212, Ἀθῆναι 1951, ἔκδοσις Ἑνορίας (Χαριλάου Τρικούπη 7, Ἀθῆναι).

ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΟΤ «ΟΧΙ», ἀνέκδοτα καὶ περιστατικὰ ἀπὸ τὴν ἐποποιίαν τοῦ πολέμου 1940 - 41, Ἀθῆναι, 1952, ἔκδοσις Πανελληνίου Ἐνώσεως Ἀναπήρων Πολέμου 1940 - 1941.

ΑΝΔΡΕΑ Ι. ΚΕΡΑΜΙΔΑ, 'Η Μόρφωσις τοῦ Κλήρου, σελίδες 48, Ἀθῆναι 1951, ἔκδοσις Ἑνορίας (ὁδὸς Χαριλάου Τρικούπη 7, Ἀθῆναι).

ΑΝΔΡΕΑ Ι. ΚΕΡΑΜΙΔΑ, Οἱ Νεοέλληνες Πολιτικοὶ ἔναντι τοῦ Χριστιανισμοῦ, σελ. 32, Ἀθῆναι 1949, ἔκδοσις Ἑνορίας (Χαριλάου Τρικούπη 7, Ἀθῆναι).

ΕΚΛΟΓΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΨΗΦΩ ΚΛΗΡΟΥ ΚΑΙ ΛΑΟΥ, Εἰσήγησις καὶ σχέδιον Νόμου, σελ. 16, Ἀθῆναι 1951, ἔκδοσις Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἑταιρίας (Μονεμβασίας 3, Ἀθῆναι).

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ 1951, τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline (50 Goddard Ave., Brookline, Mass.)

ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ, 'Ο Παπουλάκος, σελίδες 254, Νέα Ὑόρκη 1951, Τύποις Ἐθνικοῦ Κήρυκος.

THE BIBLE WHEN YOU WANT IT, compiled by L. G. Leary, forty-second edition, 1951, Association Press (291 Broadway, New York 7, N. Y.)

THE ROMAN CATHOLIC CHURCH AND DEMOCRACY, by H. R. Ralton, pp. 24, The Beacon Press, Boston, 1951.

ORTHODOX YOUTH ORGANIZATION OF CHICAGO, Annual Report of the Executive Director A. T. Kopan, pp. 28, Chicago, 1952.

HELLENIC LIFE, Hellenic-American News Magazine, published in Chicago, Vol. I, No. II.

THE ORTHODOX OBSERVER VOL. XVIII, No. 385. — MARCH 1952

Established 1934

A record of the work, the thought and the news of the Greek Orthodox Church in the U. S. A.

Published monthly except July and August when bimonthly by The Greek Archdiocese Publications Association
Phocas Angelatos, Editor

at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

"Reentered as second class matter September 17, 1951, at the Post Office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879."

SUBSCRIPTIONS in United States:
For One year \$3.00. — For two years \$5.00.
Other countries \$3.50 per year.
25 cents a copy

NEW YORK CHURCH SUPPLY INC.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κατὰ στήμα καὶ ἐργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα ἐνωθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ

4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέραν παρακαθήκην διὰ γαρνιτούρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κοπτικῆς εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Ὅταν ἀγοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρνιτούρες, ἡμεῖς κόπτομεν τὰ Ἀμφια καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμόζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi

NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.

4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.

BARCLAY 7-5964

Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ

16

ΚΑΛΟΔΕΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ

ΤΟΥ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ

Ὁλόκληρος Βιβλιοθήκη

Ἀποτελοῦν μίαν πλήρη ἐγκυκλοπαίδειαν ἣ ὁποία δίδει εἰς τὸν κάτοχόν τῆς ποικίλας γνώσεις· εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ ζωὴν τῆς Ὁμογενείας μας καὶ στολίζει κάθε σπίτι.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ \$4.00

Γράψατε:

ORTHODOX OBSERVER

10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

SUBSCRIPTION BLANK

The Orthodox Observer

10 East 79th Street

New York 21, N. Y.

Enclosed please find \$3.00 and send *The Orthodox Observer* to:

Name

Address

.....

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΗ'. Ἀριθ. 385.

ΜΑΡΤΙΟΣ 1952

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
Κου Κου ΜΙΧΑΗΛ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εὐλαθέστατοι Ἱερεῖς καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Εἰσερχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἁγίαν περίοδον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ποῖος ὁ λόγος τῆς συστάσεως αὐτῆς; Ἡ ἀπεριόριστος ἀγάπη τῆς Μητρὸς μας Ἐκκλησίας πρὸς ἅπαντας ἡμᾶς τὰ πνευματικά της τέκνα. Θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ Πάθος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν παθῶν μας ἠλευθερώθημεν καὶ εἰς νέαν ζωὴν χάριτος καὶ ἀληθείας εἰσῆλθομεν.

Τεράστια ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὄντως μοναδικοῦ γεγονότος, τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Σωτῆρος. Κατῆλθεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ 1952 ἐτῶν. Περιεβλήθη σάρκα ἀνθρωπίνην. Συνεμερίσθη ὁ ἀπεριόριστος καὶ ἅγιος μαζὺ μετὰ τὸν δημιουργὸν Του, τὸν περιωρισμένον καὶ ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον, ὅλα τὰ εὐχάριστα ἀλλὰ καὶ τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἐδίδαξε τὴν τελειοτέραν ἠθικὴν διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν ἐπιστοποίησε καὶ ὑπεστήριξε μετὰ τὰ θαύματα καὶ τὴν ἰδεώδη καθημερινὴν του ζωὴν. Ἐτελείωσε δὲ τὴν σταδιοδρομίαν Του θυσιασθεὶς ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ χάριν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ εἶχεν ἔως τότε ζῆσθαι, ποὺ ἔζη τότε καὶ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ζῆσθαι μέχρι συντελείας τοῦ αἵωνος. Κυρίως διὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν πράξιν τῆς ἐπιγείου σταδιοδρομίας Του, κατῆλθεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν καὶ ἐσαρκώθη. Διὰ νὰ πάθῃ καὶ σταυρωθῇ καὶ ἀποθάνῃ ἐξ ὀνόματος καὶ χάριν ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους: «Εἰς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον» (Β' Κορινθ. 5, 14). Αὕτη δὲ ἡ πράξις Του ἀποκατέστησε τὰς σχέσεις μας μετὰ τὸν Θεὸν Πατέρα μας, ποὺ εἶχον διαταραχθῇ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν τῶν πρωτοπλάστων καὶ ὅλων τῶν μετὰ ταῦτα γενεῶν μέχρι τῆς μοναδικῆς στιγμῆς τῆς θυσίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ποὺ εἶναι ὁ ὁμφαλός, τὸ κέντρον, τὸ σπουδαιότατον καὶ σημαντικώτατον σημεῖον τῆς παγκοσμίου καὶ πανανθρωπίνης ἱστορίας.

Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ μᾶς δίδει τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομάζωμεν Πατέρα μας τὸν ἐπουράνιον Θεόν. Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ ἐγένεν ἡ ἀενάως ἐρούσα

πηγὴ τῆς φωτιστικῆς καὶ σωστικῆς παντοδυνάμου θείας χάριτος. Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθᾶ μετὰ τὴν ἐξ αὐτῆς προερχομένην θείαν χάριν μᾶς φωτίζει, μᾶς κοδοηγεί, μᾶς ἐνδυναμώνει, μᾶς ἐμπνέει, μᾶς ἱκανώνει, μᾶς σώζει ἅ ν θ έ λ ω μ ε ν, ἂν δηλαδὴ καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τὴν πλευρὰν τὴν ἰδικὴν μας κάμωμεν τὸ μέρος μας, συνεργαζόμενοι μετὰ τὴν ἐλευθέραν θέλησιν μας μετὰ τῆς θείας χάριτος. Ἥμποροῦμεν δὲ νὰ συνεργασθῶμεν. Θέλομεν ὅμως νὰ συνεργασθῶμεν;

Αὐτὸ ἡ Μητὴρ μας Ἀγία Ἐκκλησία ἐπιδιώκει, νὰ θελήσωμεν νὰ κάμωμεν κατὰ τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστὴν. Νὰ σκεφθῶμεν ὅλο τὸ ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιον μυστήριον τῆς ἐσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ. Νὰ σκεφθῶμεν τὰς τεραστίας συνεπειὰς τῆς ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ θυσίας. Νὰ μελετήσωμεν τὴν ζωὴν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νὰ σκεφθῶμεν τὴν αἰωνιότητα, ποὺ μᾶς περιμένει ὅλους γενικῶς. Καὶ νὰ θελήσωμεν νὰ μιμηθῶμεν τὴν ζωὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν ἐντὸς μας τὴν δύναμιν τῆς θείας χάριτος.

Εἰς αὐτὴν δὲ τὴν ἐνέργειαν, τῆς συνεργασίας μας μετὰ τὴν θείαν χάριν, θὰ μᾶς βοηθήσῃ ἡ νηστεία, δηλονότι ἡ ἐγκράτεια, ποὺ θὰ μᾶς καθάρσῃ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ θὰ κάμῃ τὴν ψυχὴν μας ἱκανὴν νὰ πλησιάσῃ τὸν Θεόν, ποὺ εἶναι Πνεῦμα ἢ προσευχῇ, ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τὴν καθημερινὴν συνομίαν μετ' Αὐτοῦ ἢ μελέτῃ τῶν Γραφῶν, εἰς τὰς ὁποίας Αὐτὸς ὁ Θεὸς μᾶς ὁμιλεῖ, καὶ ἡ μετάληψις τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατόπιν ἐξομολογήσεως εἰλικρινοῦς ἐνώπιον τοῦ πνευματικοῦ μας, τοῦ Ἐξομολόγου μας, ποὺ ἀντιπροσωπεύει Αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἐξ ὀνόματος Αὐτοῦ μᾶς ἀκούει, μᾶς καθοδηγεῖ, μᾶς συμβουλευεὶ καὶ συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας.

Εἶναι μεγάλη εὐκαιρία πνευματικῆς ἀναγεννήσεως καὶ σωτηρίας ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ποὺ μᾶς προσφέρει Αὐτὸς ὁ Σωτὴρ μας καὶ Θεὸς διὰ τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας. Ἄς τὴν ἐπωφεληθῶμεν. Διὰ πολλοὺς ἀπὸ ἡμᾶς ἴσως αὕτη ἡ εὐκαιρία νὰ εἶναι ἡ τελευταία ποὺ μᾶς προσφέρεται εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑποτίθεται ὅτι προπαρασκευαζόμεθα διὰ τὴν αἰώνίαν μας πατρίδα καὶ ζωὴν. Ἄς ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλη-

σίας. Ἡ φωνὴ αὐτὴ μᾶς λέγει: «Ἴδου νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, Ἴδου νῦν ἡμέρα σωτηρίας». Ἄς μὴ ἀδιαφορήσωμεν πρὸς τὴν φωνὴν αὐτήν. Διότι ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι φωνὴ αὐτοῦ τούτου τοῦ Θεοῦ. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μᾶς προτρέπει λέγον, «σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς Αὐτοῦ (τοῦ Θεοῦ) ἀκούσῃτε, μὴ σκληρύνετε τὰς καρδίας ἡμῶν» (Ἐβρ. 3, 7-8).

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, κατὰ τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν ἐπιμείνατε προσκαλοῦντες τοὺς χριστιανούς μας νὰ ἀναλογισθοῦν τὸ τεράστιον γεγονός τῆς θυσίας τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ λάβουν τὴν ὡραίαν χριστιανικὴν ἀπόφασιν νὰ συνεργασθοῦν μετὰ τῆς Θείας Χάριτος χάριν τῆς ψυχικῆς των σωτηρίας. Ἐπιμείνατε, πρὸ πάντων, εἰς τὸ μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Ἀναπτύξατε κατ' αὐτὸ πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν χριστιανῶν προσωπικῶς τὴν σημασίαν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιόδου, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσερχόμεθα. Τονίσατε τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἅπαντες οἱ χριστιανοὶ προσέρχωνται εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας.

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοί! Δοκιμάζεται σήμερον ἡ ἀνθρωπότης, διότι ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν της. Ἐχασε δὲ τὴν ἰσορροπίαν της,

διότι ἔχασε τὸν προσανατολισμὸν της. Ἐχασε δὲ τὸν προσανατολισμὸν της, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς Θυσίας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ προσανατολισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι ὁ Σωτὴρ της εἰς τὸν Ὅποιον πρέπει νὰ στραφῇ, νὰ ἐπιστρέψῃ, εἰς τὸν Ὅποιον ἄλλωστε δικαιοματικῶς ἀνήκει, «Εἰς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγεγέρντι». Κατὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, ἡ Ἐκκλησία κάμνει μίαν ἔκτακτον προσπάθειαν, διὰ νὰ ἐπανεύρουν τὰ τέκνα της τὸν προσανατολισμὸν τους. Ἄς προσευχόμεθα ἐντατικῶς κατὰ τὸ στάδιον τῆς Νηστείας, ὅλως ἰδιαίτερος, διὰ νὰ ἐννοήσῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἀποπλάνησίν της, θελήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Σωτῆρά της καὶ, τοιουτοτρόπως, ἰσορροπήσῃ, εἰρηνεύσῃ καὶ ἡρεμήσῃ. Πρὸ πάντων ὁμως, ὡς Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι, ἅς δώσωμεν τὸ παράδειγμα τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Θεὸν καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, πιστεύοντες Ὁρθόδοξως, ἀλλὰ καὶ ζῶντες Ὁρθόδοξως, ζῶντες δηλονότι ἐν Χριστῷ. Αὐτοῦ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ πατρικῆς ἀγάπης

† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΣ

Μήνυμα τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Κου ΜΙΧΑΗΛ

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Νεκρὰν τὴν ἐνόμιζον τὴν Ἑλλάδα οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ 1453 καὶ ἐντεῦθεν. Εἶχον συνηθίσει εἰς τὴν ιδέαν τοῦ θανάτου τῆς Ἑλλάδος. Ἴσως μάλιστα πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἦσαν εὐχарιστημένοι, διότι εἶχε λείψει ἀπὸ τὸν γεωγραφικὸν χάρτην ἕνας λαὸς ἀνήσυχος, ἕνα ἔθνος πλήρες ζωτικότητος, μία χώρα τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι εἶχον τὴν πολυτιμότεραν ἐθνικὴν κληρονομίαν καὶ δι' αὐτὸ καὶ τὰς τολμηροτέρας φιλοδοξίας. Ἔτσι πάντοτε σκέπτεται ὁ ἀνθρωπὸς ὁ φυσικὸς. Ἔτσι πάντοτε ἐπολιτεύθησαν ἀκόμη καὶ λαοί, ποὺ ἦσαν δῆθεν χριστιανικοί.

Καὶ ὁμως ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχεν ἀποθάνει. Διότι δὲν ἀποθνήσκει εὐκόλως λαὸς, ποὺ ἔδωκεν ὅτι ὡραῖον, ὕψηλόν, πνευματικὸν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ὁ παγκόσμιος πολιτισμός. Αὐτὸ τὸ γεγονός διακηρύττει ἡ 25η Μαρτίου 1821. Ἡ θεωρούμενη νεκρὰ καὶ ἀνύπαρκτος Ἑλλάς αὐτὸ τοῦτο ἀνέστη ἐκ νεκρῶν!

Ἀνησύχησαν φοβερὰ, ὅχι μόνον ἐκεῖνοι ποῦ, κατὰ παραχώρησιν Κυρίου, εἶχον γίνῃ κληρονόμοι

τοῦ Ἑλληνικοῦ μας Βυζαντίου, ἀλλὰ καὶ οἱ λεγόμενοι μεγάλοι καὶ οἱ θεωρούμενοι τότε ἰσχυροί. Διότι μερικοὶ θερμοκέφαλοι καὶ ἀνισόρροποι, ὅπως ἔλεγον, ἐπαναστάται ἐπρόκειτο νὰ διαταράξουν τὸν ὕπνον τὸν βαθύν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον θυθισθῇ, μετὰ τὸν ἀπάνθρωπον διαμελισμὸν καὶ τὴν ἀσυνείδητον καταθρόχισιν ὀλοκλήρων περιοχῶν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὡ, ἂν ἐξηρτάτο ἀπὸ τὰ δῆθεν ἀνθρωπιστικά καὶ δῆθεν χριστιανικὰ αἰσθήματα τῶν κατὰ κόσμον ἰσχυρῶν καὶ μεγάλων, ἡ Ἑλλάς ἀκόμη θὰ εὐρίσκετο ἐντὸς τοῦ τάφου τῆς δουλείας. Εὐτυχῶς ὁμως διὰ τοὺς Ἕλληνας, ἡ ἀνεξαρτησία καὶ ἡ ἐλευθερία των ἦτο δῶρον τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἠνέχθη νὰ τὴν χάσουν καὶ νὰ δοκιμασθοῦν ἐπὶ ἔτη τετρακόσια, ἀκριβῶς ὅπως ἐπὶ ἔτη τετρακόσια οἱ Ἰσραηλῖται ἐδούλευον εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ποὺ ἠθέλησε τώρα νὰ ἐξέλθουν ἐκ τῆς γῆς τῆς δουλείας διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, τὴν ζωὴν δηλαδὴ τὴν ἐλευθέραν. Μὲ τὴν πίστιν αὐτήν, ὅτι αὐτὸ ἦτο τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα, ἀνέλαβον οἱ ἔνδοξοι προπάτορές μας τὸν σκληρότατον ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ ἐλευθερίας των.

Δι' αὐτὸ καὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Οἱ "Ἄγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες ἔζων εἰς ἐποχὴν πολὺ κρίσιμον διὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ τοὺς χριστιανούς. Ἡ το ἡ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐδίδετο ἡ τελευταία, ἀλλὰ πεισματώδης μάχη μεταξύ εἰδωλολατρείας καὶ Χριστιανισμοῦ. Ἀντιμέτωποι εἰς τὸν μεγάλον αὐτὸν ἀγῶνα ἦσαν οἱ αὐτοκράτορες Μ. Κωνσταντίνος καὶ Λικίνιος. Ὁ Λικίνιος βλέπων τὴν πρόοδον τὴν πολιτικὴν καὶ στρατιωτικὴν τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου, τὴν ὁποίαν ἐστήριζε κυρίως ἐπὶ τῶν χριστιανῶν καὶ θέλων νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Μ. Κωνσταντῖνον, ἐστράφη πρὸς τοὺς εἰδωλολάτρας καὶ διὰ νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν των καὶ τοὺς ἔχῃ μὲ τὸ μέρος του εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ἐξέδωκε διάταγμα ἀνακρίσεων καὶ διωγμῶν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν.

Ὁ Ἐπαρχος τῆς Καππαδοκίας, ὁ ὁποῖος ἦτο σφοδρὸς ἐχθρὸς τῶν Χριστιανῶν ἐπωφελήθη ἀπὸ τὴν διαταγὴν αὐτὴν τοῦ βασιλέως καὶ

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ὀλύμπου
κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

μὲ μεγάλην δραστηριότητα ἔθεσεν εἰς κίνησιν τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν Χριστιανῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲν ἤργησε νὰ μάθῃ ὅτι εἰς τὸ καλλίτερον στρατιωτικὸν Τάγμα, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο τότε εἰς τὴν Καππαδοκίαν, ὑπῆρχον τεσσαράκοντα στρατιῶται χριστιανοί. Πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῇ ἀπέναντί των; Ἀπεφάσισε ν' ἀρχίσῃ μὲ συμβουλὰς καὶ προτροπὰς. Ἐπῆνεσε λοιπὸν τὴν ἀνδρείαν των, ἡ ὁποία τοὺς εἶχεν ἀναδείξει μεταξύ τῶν λοιπῶν στρατιωτῶν ὡς τοὺς καλλιτέρους. Συγχρόνως διηρμήνευσε καὶ τὴν μεγάλην του λύπην, διότι τόσοι γενναῖοι καὶ ἐκλεκτοὶ στρατιῶται ἦσαν ὁπαδοὶ τῆς θρησκείας τοῦ Ναζωραίου. Ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι τώρα, ποὺ ὁ Βασιλεὺς προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς ὁπαδοὺς του

νὰ θυσιάσουν εἰς τὰ εἰδωλα, αὐτοί, οἱ τόσοι πειθαρχικοί, θὰ δώσουν πρῶτοι τὸ παράδειγμα τῆς ὑπακοῆς. Καὶ προσέθεσεν: ἤδη ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ δείξῃτε ἂν εἰσθε ἄξιοι τιμῆς ἢ καταφρονήσεως. Διότι ἐὰν παρακούσῃτε εἰς τὰς βασιλικὰς διαταγὰς, θὰ ἐκβληθῇτε ἀπὸ τὰς στρατιωτικὰς τάξεις καὶ, περιφρονημένοι ἀπὸ ὅλον τὸν στρατόν, θὰ ὑποβληθῇτε εἰς ἀτιμωτικὰς θασάνους καὶ ἄδοξον θάνατον. Ἄν ὅμως συμμορφωθῇτε πρὸς ὅ,τι ὁ βασιλεὺς προστάζει, τότε πρῶτος αὐτὸς ὁ βασιλεὺς θὰ σᾶς ἐπαινήσῃ καὶ θὰ σᾶς ἀνταμείψῃ καὶ ὁ στρατὸς θὰ σᾶς χειροκροτήσῃ.

Εἰς ἀπάντησιν ὅλων αὐτῶν, ἐξ ὀνόματος καὶ τῶν ἄλλων ἔλαβε τὸν λόγον εἰς καὶ εἶπε: «Εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς ἐπαίνους τῆς ἀνδρείας μας, μολονότι ἡμεῖς ἐξετελέσαμεν ἔν ἀπλοῦν καθήκον παντὸς στρατιώτου... ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον πιστεύομεν, μᾶς διδάσκει, ὅτι εἰς τὸν καθένα ἄρχοντα πρέπει νὰ προσφέρωμεν ὅ,τι τοῦ ἀνήκει, καὶ δι' αὐτὸ εἰς

λειτουργγὸς ἀνώτερος τῆς Ἐκκλησίας. Δι' αὐτὸ ὡς ἀφετηρία τοῦ ἀγῶνος ἐξελέγη ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτάζομεν τὴν ἀφετηρίαν τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου. Δι' αὐτὸ ἐμβόλημα τοῦ ἀγῶνος ἦτο Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ, ὅπως διεκήρυξαν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἐπαναστάται, ὅταν μὲ συγκίνησιν θαθεῖαν ἔλεγον «γιά τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν καὶ τῆς πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν». Εἶχον, ὅθεν, θέσει οἱ ἐπαναστάται τὴν ὑπόθεσίν τους εἰς τὰς παντοδυνάμους χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Ἐζήσαν δὲ ὅλοι των, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ τὴν πηγαίαν καὶ ἐνδόμυχον πίστιν τους αὐτὴν. Καὶ κατὰ τὴν πίστιν των ἀπέβη καὶ ἡ ἐκθασίς τοῦ σκληροτάτου ἐθνικοῦ ἀγῶνος. Συμφώνως πρὸς τὴν παναληθῆ ὑπόσχεσιν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, «κατὰ τὴν πίστιν ὁμῶν γεννηθήτω ὑμῖν».

Ἡ πίστις αὕτη κυριολεκτικῶς ἐγιγάντωσε τοὺς ἐνδόξους καὶ ἡρωικοὺς προπάτοράς μας. Ἡ βοήθεια δὲ τοῦ Κυρίου ἡ ἐμφαντικῶς χορηγηθεῖσα εἰς αὐτοὺς ἐκέρδισε τὸν ἐπὶ ἐπταετίαν ὅλην ἀμφίρροπον σκληρότατον ἀγῶνα. Ἄς ἐκφράσωμεν κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου τὴν θαυμάτην εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν βοήθειαν, ποὺ ἔδωκεν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς προγόνους μας προκει-

μένου νὰ ἐπανακτήσουν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος. Καὶ ἃς ἀναθαπτισθῶμεν ὡς εἰς κολυμβήθραν εἰς τὴν θαυματουργὸν αὐτὴν πίστιν τῶν πατέρων μας.

Ἐνώπιόν μας σήμερον ἔχομεν ἕτερον ἀγῶνα. Ὁχι ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας. Χάριτι θείᾳ, ζῶμεν εἰς τὴν πλέον φιλελευθέραν χώραν τοῦ κόσμου ὀλοκλήρου. Ἀλλ' ἔχομεν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ἐπιβιώσεως τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν παραδόσεών μας, χάριν τῶν ὁποίων οἱ ἀείμνηστοι προπάτορές μας, χωρὶς κανένα διαταγμὸν, ἀνέλαβον ἀγῶνα συνεπαγόμενον καὶ τὴν ἐσχάτην τῶν θουσιῶν.

Τὸν ἀγῶνα αὐτὸν καὶ ἡμεῖς θὰ τὸν κερδίσωμεν, ὅπως ἐκέρδισαν τὸν ἰδικόν τους οἱ Ἕλληνες τοῦ 1821. Ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν τὴν πίστιν ποὺ εἶχον καὶ ἐκεῖνοι. Καὶ ἀρκεῖ νὰ ζῶμεν τὴν πίστιν μας αὐτὴν εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν μας. Ὅπως τότε δι' ἐκείνους, τοιούτοτρόπως καὶ εἰς ἡμᾶς θὰ εἴπῃ ὁ χθὲς καὶ σήμερον ὁ Αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, ὁ αἰώνιος Λυτρωτὴς τῆς ἀνθρωπότητος «κατὰ τὴν πίστιν ὁμῶν γεννηθήτω ὑμῖν». Αὐτοῦ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὁμῶν. Ἀμήν.

Μετὰ θαθείας πατρικῆς ἀγάπης

† Ὁ Ἀμερικῆς ΜΙΧΑΗΛ

τὸν βασιλέα προσφέροντες τὴν στρατιωτικὴν ὑπακοήν, χωρὶς κανένα φόβον τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, καταφρονούμεν, πιστεύοντες εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν... Ἐὰν δὲ ἡμεῖς ζῶμεν ὡς ἀληθινοὶ ἀδελφοί, τὸ κατόρθωμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μας, ἀλλὰ τοῦ Σωτῆρός μας, ἡ πίστις καὶ τὸ αἷμα τοῦ Ὁποίου ἐκαθάρισαν τὰς καρδίας μας καὶ μᾶς συνήνωσαν ὅλους εἰς ἓν θέλημα, τὸ ἰδικόν Του θέλημα. Αὐτὸς μᾶς ἔδωκε τὴν χάριν καὶ τὴν εἰρήνην... Πῶς λοιπὸν νὰ ἀρνηθῶμεν τὸν ἀληθινὸν ἡμῶν Θεόν, ὁ Ὁποῖος μᾶς δίδει τὴν αὐταπάρησιν εἰς τοὺς πολέμους καὶ τὴν ζωὴν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀγάπης ταύτης, ἡ ὁποία τόσον προσεῖλκυσε τὴν προσοχήν σας ἐκλαμπρότατε;...

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἠνόησεν ὁ Ἐπαρχος ὅτι διὰ τῶν κοιλακιδῶν δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα καὶ κατέφυγεν εἰς τὰς ἀπειλάς, δηλώνων καὶ ἐπαναλαμβάνων ὅτι θὰ μεταχειρισθῇ ἐναντίον των τὰς σκληροτέρας θασάνους.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν μετὰ θάρρους ἀπήντησαν ὅτι οὐδεμία θάσσανος τοὺς φοβίζει. «Τόσας ταλαιπωρίας ὑποφέρομεν κατὰ τοὺς πολέμους διὰ τὸν ἐπίγειον βασιλέα, πόσον μᾶλλον τώρα ὁπότε πρόκειται ν' ἀγωνισθῶμεν διὰ τὸν ἐπουράνιον καὶ αἰώνιον βασιλέα μας τὸν Ἰησοῦν Χριστόν».

Ὁ Ἐπαρχος, πνίγων τὴν ὀργὴν του, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς προθεσίαν μιᾶς ἡμέρας ὅπως σκεφθοῦν καὶ προσφέρουν θυσίαν εἰς τὰ εἰδωλα καὶ διέταξε τὴν φυλάκισίν των.

Οἱ Ἅγιοι ἐθάδισαν προθύμως εἰς τὴν φυλακὴν. Ἐκεῖ γονατιστοὶ προσηυχήθησαν ἐπὶ πολλὴν ὥραν πρὸς τὸν Χριστὸν νὰ στηρίξῃ ἕως τὸ τέλος τὰς καρδίας των καὶ νὰ δεχθῇ τὰς ψυχὰς των. Καὶ ἡ θερμὴ ἐκείνη προσευχὴ των συμπεριέλαβε καὶ ὅλους τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο εἰς νέαν κάμινον δοκιμασίας λόγῳ τοῦ διωγμοῦ. Καὶ ἐνῶ ὅλοι γονατιστοὶ ἐδέοντο ἐπικαλούμενοι τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου, θέαμα ἀπείρου κα-

ταπλήξεως, ἀλλὰ καὶ ὑψίστης ἐγκαρδιώσεως ἐφάνη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστάθη εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, τοὺς ἠλόγησε, ἐπήνεσε τὴν προθυμίαν των καὶ ἔπειτα ἐγένεν ἄφαντος ἀφοῦ ἐπανέλαθε τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται».

Ἡ ὁπτασία ἦναψε περισσότερον τὴν φλόγα τῆς πίστεώς των. Ἀγρυπνοὶ ὅλην τὴν νύκτα, τὴν ἀφιέρωσαν εἰς ψαλμοὺς καὶ προσευχάς. Ὅταν δὲ ἀνέτειλεν ἡ πρωτὴ, ἡ καρδία των δὲν ἠσθάνθη οὐδεμίαν ταραχὴν οὐδὲ φόβον. Εἰς μάτην ὁ Ἐπαρχος, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου μετ' ὀλίγας ὥρας τοὺς ἔφεραν, κατέβαλε τὰς τελευταίας προσπάθειάς του διὰ νὰ τοὺς δελεάσῃ ἢ τοὺς ἐκφοβίσῃ. Ἐκεῖνοι ἔμειναν σταθεροὶ εἰς τὴν ὁμολογίαν των ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐδήλωσαν πρὸς αὐτόν, ὅτι ἔχανε τὸν καιρὸν τοῦ ἀγωνιζόμενος νὰ τοὺς μεταπείσῃ.

Οἱ Ἅγιοι ὠδηγήθησαν καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, ὅπου παρέμειναν ἔγκλειστοι ἐπτά ἡμέρας προσευχόμενοι, ψάλλοντες καὶ ἐνθαρρύνοντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Τὴν ὀγδόην ἡμέραν τοὺς ὠδήγησαν καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ Ἐπαρχοῦ, τὴν φορὰν δὲ αὐτὴν εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἄνωτερος ἐμπιστος βασιλικὸς ἀπεσταλμένος. Οὗτος ἐπανέλαθε τὰς ἰδί-
ας ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλάς, τὰς ὁποίας προηγουμένως εἶχεν ἀπευθύει καὶ ὁ Ἐπαρχος, ἀλλ' οἱ ἅγιοι διὰ στόματος ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἀπήντησαν: «Νὰ μᾶς δελεάσῃς ἐσκέφθης; ἀλλὰ μὲ τί; μὲ χρήματα; ἡμεῖς τὰ θεωροῦμεν ὡς πηλόν. Μὲ ἀξιώματα; ἀλλὰ δι' ἡμᾶς αὐτά, χωρισμένα ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν Θεόν, εἶναι εὐτελῆ καὶ μάταια. Νὰ μᾶς φοβίσῃς θέλεις; Δοκίμασε. Αἱ τιμωρίαι σας εἶναι παίγνια καὶ αἱ θάσσανοι χαρὰ καὶ τρυφή. Οὐδὲ μᾶς τρομάζει ὁ θάνατος. Ὑπεράνω τοῦ ξίφους τοῦ δημίου διακρίνομεν τὸ μείδιμα καὶ τὴν ἀγκάλην τοῦ Θεοῦ. Ἀνήκομεν εἰς τὸν Χριστόν. Τίποτε δὲν θὰ ἡμπορέσῃ νὰ μᾶς ἀποσπάσῃ ἀπ' Αὐτόν. Ὅταν θὰ μᾶς βασανίζητε, θὰ σὰς εὐγνωμονῶμεν, διότι τοιοῦτοτρόπως θὰ γίνωμεν περισσότερον ἄξιοι

τοῦ Λυτρωτοῦ μας. Καὶ ὅταν ἐκπνέωμεν κατὰ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον θέλετε προστάξει, θὰ ἔχετε ὅλας τὰς εὐχαριστίας, διότι θὰ μᾶς στείλῃτε ταχύτερον εἰς τὸ ἀθάνατον βασιλεῖον τοῦ φωτὸς καὶ τῆς Ζωῆς».

Ὁ βασιλικὸς ἀπεσταλμένος ἠγνόησεν ὅτι κάθε προσπάθεια πρὸς μεταβολὴν τοῦ φρονήματος τῶν Ἁγίων εἶναι ματαία καὶ ἀπεφάσισε μετὰ τοῦ Ἐπαρχοῦ νὰ διατάξῃ τὸν θασανισμόν τῶν Ἁγίων, μὲ ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον καὶ πικρότερον θάνατον.

Ἡ ἐποχὴ ἦτο χειμερινή, τὸ δὲ ψυχρὸς ἦτο δριμύτατον. Ἐδιάλεξε λοιπὸν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφύσα σφοδρὸς καὶ παγερώτατος βορρᾶς. Τὰ νερὰ τῆς λίμνης ἡ ὁποία εὐρίσκετο πλησίον εἰς τὴν πόλιν Σεβάστειαν εἶχον παγώσει. Διέταξε λοιπὸν νὰ γυμνώσουν τοὺς μάρτυρας καὶ νὰ τοὺς ἀφήσουν ἐπάνω εἰς τὴν παγωμένην λίμνην νὰ ἀποθάνουν ἀπὸ ψύξης.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη χωρὶς οἱ μάρτυρες νὰ φέρουν καμμίαν ἀντίστασιν, καὶ τοιοῦτοτρόπως οἱ 40 χριστιανοὶ στρατιῶται ἐκτίθενται γυμνοὶ εἰς τὴν παγωμένην λίμνην. Θάνατος τρομερός, θασανιστικὸς, ἀλγεινόςτατος.

Καὶ ὅμως οἱ μάρτυρες ἐκεῖνοι ὑφίσταντο μὲ θαυμασίαν καρτερίαν τὸν πικρὸν καὶ φρικτὸν αὐτὸν θάνατον καὶ ὁ εἰς ἐνεθάρρυνε τὸν ἄλλον. Καὶ τὸ μαρτύριόν των ἐγένετο ἀκόμη φρικτότερον καὶ τραγικώτερον, διότι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν λίμνην ἐφαίνοντο σκοπίμως τὰ φῶτα λουτρῶνος, τοῦ ὁποίου ἡ γλυκεῖα ζέστη κατήντα ὁ μεγαλύτερος πειρασμὸς εἰς ἀνθρώπους γυμνοὺς ἐν μέσῳ νυκτερινοῦ θανασίμου ψύχους. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἔστρεφαν περιφρονητικῶς τὰ νῶτα πρὸς τὸν λουτρῶνα.

Ἀλλ' εἰς τὰς τάξεις τῶν 40 ἐλιποψύχησεν ἐπὶ τέλους ἕνας! Ὅταν οἱ πόνοι τὸν κατεκέντησαν ὀξύτερον μία πάλῃ ἤρχισεν ἐντὸς του, ἡ σὰρξ ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ πνεύματος καὶ ἐνῶ οἱ συστρατιῶται του ἠγωνίζοντο νὰ τὸν ἐγκαρδιώσουν, ἐκεῖνος κωφὸς πρὸς κάθε ἄλλην φωνήν, ἔστρεφε τὰ

Ο ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΟΛΥΜΠΟΥ κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΑΣΜΟΥ
ΕΙΣ LONG BEACH, CALIFORNIA

βλέμματά του πρὸς τὸν λουτρῶνα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤλπιζε τὴν σωτηρίαν του!

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἕνας ἀπὸ τοὺς φύλακας τῶν μαρτύρων, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη τὸν Χριστόν, εἶχε ὅμως εὐσεβῆ τὴν διάθεσιν, εἶδε παράδοξον θέαμα. Ἄγγελοι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καταβαίνοντες, ἐμοίραζαν βραβεῖα εἰς τοὺς μάρτυρας, ἀφῆκαν ὅμως ἐντελῶς ἕνα ἀθράβευτον. Ὡτο ὁ ἀθλητὴς ποῦ ἀπέκαμε καὶ ἐσκέπετο νὰ λιποτακτῇ. Καὶ πράγματι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, ἀφοῦ συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις του, ἐγκατέλειψε τοὺς συναγωνιστάς του, οἱ ὁποῖοι ματαίως τὸν ἔκραζαν, καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν λουτρῶνα. Ὁ φύλαξ τὸν παρηκολούθησε καὶ τὸν ἤκουσε νὰ ἀρνήται τὸν Χριστόν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, τὸ παγωμένον σῶμά του δὲν ἤδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν ἀπτόμον θερμότητα καὶ κατέπεσε νεκρός.

Τὸ πάθημα τοῦτο, ἡ ὀπτασία ἐκείνη τῶν ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι ἐμοίραζαν τὰ βραβεῖα, ἔφεραν εἰς βαθεῖαν σκέψιν τὸν φύλακα Ἀγλάϊον. Πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει ἄλλοτε περὶ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ πιστοὺς ὁπαδούς Του, ἐξήσκει τώρα ἐπ' αὐτοῦ ἀκαταμάχητον ἐπιρροήν. Τώρα ἡσθάνετο μίαν δύναμιν νὰ τὸν ἐλκύῃ καὶ ἡ διδασκαλία ἐκείνη τοῦ Χριστοῦ εἰσέδυσεν ἐντός του ὡς φῶς καὶ ζωή. Μέσα εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς ἐσήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὰ ἄστρα καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας.

Ἡ σιωπηλὴ ἐκείνη, ἀλλ' ἐνθερμὸς προσευχή του εἰσηκούσθη. Ἡ θεία χάρις ἔκαμεν ἐντός του τὸ θαῦμα τῆς πίστεως καὶ ὑπῆρξε τόσον ἰσχυρά καὶ θερμὴ ὥστε ἔτρεξε πρὸς τὸν ὁμίλον τῶν 39 μαρτύρων καὶ γυμνωθεὶς ἐφώνασε μὲ θαρραλέαν φωνήν: «Χριστιανὸς εἰμί».

Ἡ ἀνέλπιστος αὐτὴ ἀναπλήρωσις τοῦ λιποτακτήσαντος ἐχαροποίησε τοὺς σταθεροὺς καὶ ἀκλονήτους μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ δὲ νέος συναγωνιστής, κατὰ τὴν ὥραιαν ἔκφρασιν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐθαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄχι ὑπὸ ἄλλου, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς πίστεώς του, ὄχι μὲ ὕδωρ, ἀλλὰ μὲ τὸ ἴδιον αἷμά του.

Ἡ πρωῒα εὗρε τοὺς μάρτυρας εἰς τὰς τελευταίας των στιγμάς. Ἡ ψῆξις εἶχε κάμει τὸ φονικὸν ἔργον τῆς εἰς τὰ σώματά των καὶ κατέκειντο ὅλοι ἐπὶ τῆς παγωμένης λίμνης ἐτοιμοθάνατοι. Ὁ Ἐπαρχὸς ἦλθε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν κατάστασιν τῶν μαρτύρων καὶ τὸ μῖσός του ἐξεδηλώθη ἀκόμη σφοδρότερον πρὸς τὰ ἡμιθανῆ ἐκείνα σώματα καὶ διέταξε νὰ τοὺς ρίψουν γρήγορα-γρήγορα, πρὶν ἀκόμη ἐκπνεύσουν εἰς τὸ πῦρ, διὰ νὰ αἰ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 23ην Σελίδα)

ΑΝΑΓΚΑΙΟΙ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

«Στήτε οὖν περιζωσάμενοι τὴν ὁσφὺν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ...» (Ἐφεσ. 6, 14).

Ἀπὸ τίποτε ἄλλο δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὡς ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ὅσον ἀπὸ τὴν βίωσιν τῆς ἀνωτέρω συστάσεως τοῦ ἀτρομήτου προπαγανδιστοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς θρησκείας Του, Ἀποστόλου Παύλου.

Εἶναι καθήκόν μας νὰ πάρωμεν ὡς ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ὅχι ὡς Κλῆρος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς σύνολον πιστῶν, μίαν ὠρισμένην στάσιν. Στάσιν πρὸ παντὸς ἀπέναντι τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Μὲ ἱστορίαν δὲν ἐννοῶ τὸ παρελθόν. Ἀλλὰ τὴν ζῶσαν ἱστορίαν. Τὴν ἀνελλισσομένην καὶ ἐξελλισσομένην Ἐκκλησίαν μας.

Καὶ ἡ στάσις μας πρέπει νὰ εἶναι στάσις στρατιώτου, ποὺ περιμένει τὸ ξεκίνημα ἢ μᾶλλον τὸ πρόσταγμα πρὸς τὰ ἔμπρός. Στάσις, ποὺ τὴν ἐμψυχώνει ἡ ἀποφασιστικότης. Στάσις ποὺ τὴν ἐμπνέει ἡ μαχητικὴ πνοή. Στάσις ποὺ τὴν χαλυβδώνει ἡ πίστις εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐκεῖνο, ποὺ κρατᾷ εὐσταλὲς καὶ σφιγμένο τὸ κορμί, εἶναι ἡ ζῶν. Ἡ περιζώσις τῆς ὁσφύς. Ἐκεῖνο, ποὺ τονώνει τὴν ψυχὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καὶ ἀλήθεια στὴν περίπτωσί μας εἶναι ἡ ἀντιμετώπισις τῆς ἀληθείας ἢ καλύτερα τῆς πραγματικότητος, μέσ' στὴν ὁποία ἀνελίσσεται ἡ ὑπόθεσις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιβιώσεώς μας.

Δὲν μᾶς ὠφελεῖ καθόλου τὸ νὰ κρύπτουμε τὸ κεφάλι μας μέσα στὴν ἄμμο τῶν μικροζητημάτων σὰν τὴν στρουθοκάμηλο, γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ κυνηγοῦ. Καὶ κυνηγὸς εἶναι τὸ ἐρώτημα: «ποιοὶ μέλλον μᾶς περιμένει;» Ἄν τὸ ἀντιμετωπίζαμε μὲ τόλμη ἀλλὰ καὶ μὲ περίσκεψιν θὰ ἐκονομίζαμεν διαφορετικὰ τὴν πορεία μας. Δὲν θὰ κατετρίβαμε τὲς δυνάμεις μας προσπαθώντας εἰς μάτην νὰ θροῦμε τὴν ὀρθὴ κατεύθυνσι, ἐνῶ τὰ πόδια μας μᾶς σέρνουν σὲ παραπλανητικὰ παρόδους.

Τοῦ Ἀρχιμ. ΙΑΚ. ΚΟΥΚΟΥΖΗ

Καὶ νά, πῶς θὰ κανονίζαμε τὴν πορεία μας. Θὰ θαδίζαμε ἴσια πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἡ ὁποία γιὰ καλὴ μας τύχη δὲν εἶναι ἀφηρημένη, ἀλλὰ πολὺ συγκεκριμένη. Γιὰ νὰ τὴν δῆτε στρέψατε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν δρᾶσι τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν ὁμάδων. Προσέξατε τὴν τολμηροτάτη ἐξόρμησι τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἔχει καθολικοποιήσῃ σὲ ὠρισμένες περιφέρειες καὶ τὴν πολιτικὴ ἐξουσία. Ἰδῆτε τὴν συσπείρωσι τῶν προτεσταντικῶν ἀποχωρήσεων σὲ ἓνα μέτωπον. Καὶ τὸ ξέρετε. Μέτωπα σχηματίζονται μονάχα, ὅταν ὑπάρχη διάθεσις πρὸς μάχην. Μὴ θεωρήσετε ἀνάξια τῆς προσοχῆς σας τὴν κίνησι καὶ τῆς Συναγωγῆς. Καὶ αἱ τρεῖς παραπάνω θρησκευτικὲς ὁμάδες ἔχουν περιζώσει τὴν ὁσφύν των μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιζήσουν. Καὶ ἔχουν ἐπιστρατεύσει πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν τοὺς τολμηροτέρους μαχητάς. Καὶ ἔχουν ἰσχυρὰ μετόπισθεν. Γραμμὲς ἀνεφοδιασμοῦ ἀνεξάντλητες. Ὀλόκληρο τὸ λαϊκὸ στοιχεῖο. Ὅλες τὲς τάξεις τῶν πιστῶν τους.

Ἡμεῖς; Ἡμεῖς ἔχουμε ἡγεσίαν ἀρίστη. Εὐτόλμη. Ποὺ ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Μὲ διορατικότητα. Μὲ πίστιν. Μὲ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα. Μὲ ἐσώτερη ζωὴ. Μὲ πνευματικότητα. Ποὺ ἔχει ἤδη ἀντιμετωπίσει τὴν πραγματικότητα. Χωρὶς νὰ τὴν φοβῆται. Φοβεῖται μονάχα, καὶ ἔχει λόγους πρὸς τοῦτο, ὅτι ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί, εἰμεθα οἱ πεῖδ πολλοὶ «ταχεῖς εἰς τὸ λαλῆσαι», ἀνθρωποὶ ἐνθουσιασμῶν εὐκολοεατμιστῶν, πολυπράγμονες, ὅσο δὲν χωρεῖ ἄλλο, ἀνέτοιμοι ὅμως γιὰ μεγάλα ἐκινήματα καὶ ἀποφασιστικά, ὅπως εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς κληρονομίας μας καὶ ἡ μεταβίβασίς της ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν.

Ἄς μὴ θεωρηθοῦν τὰ παραπάνω ὡς ἀδικία πρὸς τὸ στοιχεῖό μας. Ὅχι! Σ' αὐτό, καὶ μονάχα σ' αὐτό, ὀφείλεται τὸ θαυμαστὸ πρᾶγμα συγκρότημά μας, ποὺ εἶναι

γνωστὸ μὲ τὸ τιμημένον ὄνομα ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΙΟΥ. Ἄς θεωρηθοῦν σὰν φωνὴ ποὺ ὑψώνεται ἀπὸ τὴν συνείδησι τοῦ καθενὸς καὶ ἐναντιώνεται στὸ προσωρινὸ σταμάτημά μας. Κουράζεται καὶ ὁ ἰσχυρότερος ὁργανισμὸς κάποτε. Τὸ ἀντιλαμβάνομαι.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ διαρκέσῃ περισσότερο αὐτὸ τὸ ξεκούρασμά μας. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας λέγεται πῶς «λίγο μόνον καιρὸ ξαποσταίνει καὶ ξεναὶ πρὸς τὴν δόξα τραβᾷ». Δὲν μπορεῖ νὰ λέγεται τίποτε διαφορετικὸ γιὰ μᾶς. Αὐτῆς τῆς γωνιάς τῆς γῆς, ποὺ τὴν ποτίζει ἡ οὐρανοστάλακτη δροσιά τῆς αἰωνιότητος, καὶ τὴν φωτίζει ὁ ἀνέσπερος ἥλιος τῆς ἰδέας καὶ τὴν τρέφει ἡ μακραίων ἱστορία της μὲ τὴν ἀμβροσία τῆς δόξας, αὐτῆς παιδιὰ, γόνιοι, εἴμαστε. Καὶ ἐδῶ. Καὶ τώρα, καὶ πάντοτε. Δὲν μποροῦμε νὰ ἀρνηθοῦμε αὐτὴν τὴν ποιότητα. Εἶναι δική μας.

Λοιπὸν φθάνει τὸ «ξαπόσταμα». Εἶναι καιρὸς γιὰ καινούργιες δημιουργίες. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γίνῃ στεῖρος ναρκισισμὸς αὐτὸ τὸ ξαπόσταμα. Ἐπικίνδυνος αὐτοθαυμασμὸς. Ἄς ἀφήσουμε τὲς γενεὲς ποὺ θὰ μᾶς διαδεχθοῦν νὰ μᾶς θαυμάζουν. Καὶ θὰ μᾶς θαυμάζουν, κι' ὁ θαυμασμὸς των θὰ εἶναι καὶ ὑπερηφάνεια, ἂν φροντίσουμε νὰ περιζώσουμε τὴν ὁσφύν μας προτοῦ τὰ γόνατά μας λυγίσουν, καὶ θαδίσουμε πρὸς τὰ ἔμπρός, ἀκολουθώντας τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν μας στὸ ἀληθινὸ σωτικὸ ξεκίνημά της. Τὸ ξεκίνημά της, ποὺ ἀποβλέπει νὰ θεμελιωθῇ ἡ πίστις πάνω στὴν γνῶσι, καὶ νὰ φωτισθῇ ἡ γνῶσις κάτω ἀπὸ τὸ κρυστάλλινον πρίσμα τῆς πίστεως, καὶ νὰ διαχυθῇ σὰν φωτοπλήμμυρα ἡ Ὀρθόδοξος πίστις, ἀγκαλιάζοντας σ' ἓνα φωτογέννημα καινούργιο τὴν τιμημένη παλαιὰ καὶ τὴν ἀγαπημένη μας νέα γενεά.

Στὴν πραγμάτῳσι ὅμως αὐτοῦ τοῦ ὀνείρου μονάχα ἓνα θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ. Ἡ ἀπόφασις νὰ μεταβάλουμε σὲ βίωσι τὴν ἀποστολικὴ σύστασι: «Στήτε οὖν περιζωσάμενοι τὴν ὁσφὺν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ».

ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Τοῦ Καθηγητοῦ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΡΑΓΚΟΥΛΑ

Οἱ μεγάλοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι συνεδύασαν ἀρμονικὰ τὸ πνεῦμα τὸ χριστιανικὸν μὲ τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην τῶν ἐθνικῶν Γραμμάτων.

Αὐτοὶ ἐδίδαξαν, ὅτι ἡ κλασσικὴ φιλολογία καὶ σοφία δύναται νὰ βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ κατανοήσωμεν καλύτερα τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ ὅτι ὁ Χριστιανὸς δύναται νὰ ὠφελῇ καὶ ἀπὸ τὰς ἰδέας καὶ τὰς πράξεις, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ἔργα. Ἔτσι συνετέλεσαν εἰς τὴν καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ εἰς τὴν διάσωσιν καὶ διατήρησιν τῶν κειμένων.

Ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν, τοῦ συνδυασμοῦ τῆς θύραθεν καὶ ἀγιογραφικῆς σοφίας, εἰργάσθη ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ τὰς γνώμας του ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται εἰς τὸ ἔργον του «πρὸς τοὺς νέους ὅπως ἂν ἐξ ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων», ἀναφέρω συντόμως κατωτέρω.

Ὡς θάσιν ὁ Μέγας Βασίλειος θέτει τὴν πρότασιν: ὅτι ὁ Χριστιανὸς πρέπει κυρίως νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἄλλην ζωὴν, τὴν αἰώνιον. Διὰ τὴν κληρονομίαν δὲ τῆς αἰωνίου αὐτῆς ζωῆς προπαρascευάζουν τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Δὲν εἶναι ὁμοῦ κατὰλληλον διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὁλόκληρον τὸ περιεχόμενον τῶν συγγραφέων, ἀλλὰ μόνον τὰ τμήματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσουν καλὰς ἰδέας ἢ ἀναφέρονται εἰς σπουδαίας ἠθικὰς πράξεις. Δηλαδή κατὰλληλον εἶναι τὸ περιεχόμενον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διδάσκει ἀρετὴν.

1.—Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Χριστιανοῦ, τονίζει εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Μέγας Βασίλειος, πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ πρέπει ἐπομένως «ἀγαπᾶν τε καὶ διώκειν παντὶ σθένει» ὅσα συντελοῦν διὰ νὰ κληρονομήσῃ ἡ ψυχὴ μας τὴν μέλλουσαν αὐτὴν μακαριότητα. Τὰ ἀγαθὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς εἶναι πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ ἐπίγεια, εἶναι ἀσύγκριτα. «Ὅσα ψυχὴ τοῖς πᾶσι τιμιώτερα σώματος, τοσούτω καὶ τῶν βίωιν ἐκατέρων ἐστὶ τὸ διάφορον», γράφει.

Εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν αἰώνιον ὁδηγοῦν θεθαίως οἱ ἱεροὶ λόγοι, δηλαδή ἡ Ἀγία Γραφή, ἡ ὁποία μᾶς παιδαγωγεῖ διὰ μυστηριωδῶν ἀληθειῶν. Μᾶς προπαρascευάζομεν διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καλύτερα τὰς μεγάλας αὐτὰς ἀληθείας τῆς Γραφῆς, τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ μελετῶμεν τοὺς ποιητάς, τοὺς λογογράφους, τοὺς ρήτορας καὶ γενικὰ ὅλους ἐκεῖνους «ὅθεν ἂν μέλλῃ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ὠφέλειά τις ἔσσεσθαι».

Ὅπως οἱ βαφεῖς πρῶτον ἐτοιμάζουν καταλλήλως τὸ ὕφασμα, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ βάψουν καὶ κατόπιν τοῦ δίδουν τὸ χρῶμα ποὺ θέλουν ἔτσι καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί.

Τὸ φύλλον τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἀγγλοφώνου περιοδικοῦ «United Nations World», περιέχει θαυμασίαν ἀρθρογραφίαν περὶ Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν καλὸν θὰ ἦτο νὰ διαβάσουν ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἡμποροῦν νὰ τὸ προμηθευθοῦν εἴτε ἀπὸ τὰ διάφορα Newstands, εἴτε ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ (319 East 44th St., New York 17, N. Y.) πρὸς 35 σέντσια.

νοί, γράφει, πρέπει προηγουμένως νὰ ἐκπαιδευώμεθα μὲ τὴν μελέτην τῶν ἔξω τοῦ Χριστιανισμοῦ διδασκάλων καὶ κατόπιν «τῶν ἱερῶν καὶ ἀπορρήτων ἐπακουσόμεθα παιδευμάτων».

Καὶ ἐὰν θὰ εὕρωμεν, ὅτι ὑπάρχει κάποια σχέσις μεταξὺ τῆς ἐξωχριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ τῆς διδασκαλίας τῆς ἀγιογραφικῆς, ἡ γνῶσις αὐτὴ ἀσφαλῶς θὰ μᾶς ὠφελήσῃ. Ἐὰν πάλιν δὲν ὑπάρχῃ καμμία σχέσις, καὶ τότε πάλιν ἔχομεν νὰ κερδίσωμεν, διότι μὲ τὴν σύγκρισιν τὴν ὁποίαν κάμνομεν, θὰ ἀποδειχθῇ ποῖα ἀπὸ τὰς δύο διδασκαλίας εἶναι ἡ καλύτερα. Καὶ εἰς τὰς δύο λοιπὸν περιπτώσεις ἡ ψυχὴ μας ἔχει νὰ ὠφελῇ.

Καὶ προσθέτει τὴν παρομοίωσιν: Τὸ δένδρον λαμβάνει ἀξίαν, ὅταν παράγῃ ὠραίους καρπούς· ἀλλὰ καὶ τὰ φύλλα ὁμοῦς ποὺ κινοῦνται εἰς τοὺς κλάδους, προσδίδουν κάποια ὠραιότητα. Παρόμοια καὶ ἡ ψυχὴ διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφερόμεθα, ἔχει ὡς πρῶτον ὠραῖον καρπὸν τὴν ἀλήθειαν ποὺ περιέχεται εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν· ἀλλὰ δίδει ὁμοῦς εἰς αὐτὴν χάριν καὶ ἡ ὠραιότης τῆς ἐξωχριστιανικῆς, τῆς θύραθεν, σοφίας, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μὲ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου ποὺ δίδουν εἰς αὐτὸ τὴν ὠραιότητα.

Ἐπομένως, τὰ μαθήματα τῶν διδασκάλων, ποὺ εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸν Χριστιανισμόν, δηλαδή τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, δὲν εἶναι ἄχρηστα διὰ τὰς χριστιανικὰς ψυχάς. Πρέπει νὰ τὰ ἀναγινώσκωμεν.

2.—Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα αὐτὰ τῶν ἐθνικῶν συγγραφέων ποῖα πρέπει νὰ ἀναγινώσκωμεν ἢ καλύτερα ποῖα πρέπει νὰ προσέχωμεν;

Ὅταν ἀναγινώσκωμεν, λέγει, τὰ συγγράμματα τῶν ποιητῶν: «μὴ πᾶσιν ἐφεξῆς προσέχειν τὸν νοῦν», ἀλλὰ πρέπει νὰ δίδωμεν προσοχὴν μόνον εἰς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κάμνουν λόγον διὰ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας, τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς καλὰς ἰδέας καὶ νὰ προσπαθοῦμεν ὅσον ἡμποροῦμεν νὰ γίνωμεν μιμηταὶ αὐτῶν. Ὅταν δὲ

«ἐπὶ μοχθηροὺς ἄνδρας ἔλθωσι», τότε δὲν πρέπει νὰ τοὺς προσέχωμεν καθόλου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πρέπει νὰ κλειώμεν τὰ αὐτιά μας καὶ νὰ μιμούμεθα τὸν Ὅδυσσέα, ὁ ὁποῖος, ὅπως μᾶς λέγουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι οἱ ποιηταί, ἔφρασε τὰ αὐτιά του διὰ νὰ μὴ σαγηνευθῇ ἀπὸ τὸ ἄσμα τῶν Σειρήνων. Διότι «ἡ πρὸς τοὺς φαύλους τῶν λόγων συνήθεια, ὁδὸς τίς ἐστὶν ἐπὶ τὰ πράγματα».

Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἡμεῖς πρέπει νὰ προσέχωμεν καὶ νὰ προφυλάττωμεν τὴν ψυχὴν μας, μήπως μὲ τὴν γλυκύτητα ποὺ ἔχουν τὰ λόγια παρασυρθῶμεν εἰς τὸ κακόν, «ὥσπερ οἱ τὰ δηλητήρια μετὰ τοῦ μέλιτος προσιέμενοι». Καὶ δὲν θὰ ἐπαινέσωμεν ἐπομένως τοὺς ποιητάς, ὅταν ὑβρίζουν, οὔτε ὅταν ὀρίζουν, ὅτι ἡ εὐτυχία ὑπάρχει εἰς τὰ πλούσια τραπέζια. Καὶ δὲν θὰ τοὺς δώσωμεν ἀπολύτως καμμίαν προσοχήν, ὅταν ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς θεοὺς τῶν καὶ τὰς μάχας τῶν.

“Ὅταν πάλιν ἀναγινώσκωμεν τοὺς ρήτορας, δὲν θὰ τοὺς ἀκολουθήσωμεν εἰς τὴν δεξιότητιαν, ποὺ ἔχουν νὰ λέγουν ψεύματα. Διότι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ οὔτε εἰς τὰ δικαστήρια, οὔτε εἰς τὰς ἄλλας μας συναναστροφάς ἐπιτρέπεται νὰ ψευδῶμεθα. Θὰ τοὺς προσέξωμεν μόνον εἰς τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπαινοῦν τὴν ἀρετὴν ἢ καυτηριάζουν τὴν κακίαν. Θὰ μιμηθῶμεν ἐδῶ τὰς μελίσσας, αἱ ὁποῖαι οὔτε πηγαίνουν εἰς ὅλα τὰ ἄνθη κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, οὔτε πάλιν εἰς ὅσα ἄνθη πετάξουν «ὅλα φέρειν ἐπιχειροῦσιν», ἀλλὰ περιορίζονται νὰ λάβουν μόνον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶναι χρήσιμον καὶ δὲν ἐκμυζοῦν ἀπὸ τὰ ἄνθη καὶ τὸ δηλητήριον.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐφαρμόσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν μελέτην μας καὶ νὰ κάμνωμεν κτημά μας ἀπὸ τὰς ιδέας ποὺ ἀναπτύσσονται εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, μόνον «ὅσον οἰκεῖον ἡμῖν καὶ συγγενὲς τῇ ἀληθείᾳ», δηλαδή νὰ λαμβάνωμεν μόνον ὅσα σχετίζονται μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ ἄλλα νὰ τὰ παραλείπωμεν.

Καὶ ὅπως, ὅταν κόπτομεν τὸ τρι-

αντάφυλλον ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά παραμερίζομεν ἀπὸ τὰ ἀγκάθια τῆς, ἔτσι πρέπει νὰ κάμνωμεν καὶ εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἑλλήνων, νὰ λαμβάνωμεν μόνον ὅ,τι εἶναι χρήσιμον καὶ νὰ ἀποφεύγωμεν τὸ θλαθερόν. Καὶ «καθάπερ τῆς ροδωνιάς τοῦ ἄνθους δρεψάμενοι τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνομεν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων λόγων, ὅσον χρήσιμον καρπωσάμενοι, τὸ θλαθερόν φυλαξώμεθα».

Ἐπειτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς καλὰς ιδέας τῶν συγγραφέων, πρέπει νὰ προσέχωμεν, τονίζει ὁ μέγας Βασίλειος, καὶ τὰς σ π ο υ δ α ί α ς π ρ ὶ ὁ ς τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ποιητῶν καὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπίσης μᾶς ὠφελοῦν.

Τοιαῦται σπουδαῖαι πράξεις εἶναι ἐπὶ παραδείγματι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Περικλέους, ὁ ὁποῖος ἤκουε ἀδιαμαρτύρητα ὅλην τὴν ἡμέραν ἕνα ἄνθρωπον τῆς ἀγορᾶς ποὺ τὸν ὕβριζε καὶ τὸν ὁποῖον, ὅταν ἐνύκτωσε, συνώδευσε μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ σπῖτι του, διὰ νὰ μὴ πέσῃ καθ' ὁδόν. Ἐπίσης ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Εὐκλείδου, ὁ ὁποῖος ὥρκισθη νὰ ἐξευμενίσῃ τὸν διώκτην του. Καθὼς καὶ ἡ πράξις τοῦ Σωκράτους, ὁ ὁποῖος δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίστασιν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ποὺ τὸν ἐκτύπα εἰς τὸ πρόσωπον.

Νέοι Συνδρομηταί

Εὐγενεῖ φροντίδι τῶν κατωτέρω φίλων καὶ συνεργατῶν τοῦ «Ὁρθόδοξον Παρατηρητοῦ», ἐνεγράφη εἰς τὸ περιοδικόν μας ἐσχάτως ὁ ἔναντι ἐκάστον δνόματος σημειούμενος ἀριθμὸς νέων συνδρομητῶν:

Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ	24
Συμεὼν Ἀναγνωσταρᾶς . . .	18
Κα Μαρία Μυλωνά	13
Αἰδ. Ἀ. Μαυρομαρᾶς	8
Αἰδ. Ναοὺμ Νιτσιώτης	7
Αἰδ. Ἀ. Τσάμπηρας	6
Αἰδ. Γ. Ἰωαννίδης	4
Αἰδ. Γ. Μυστακίδης	4
Αἰδ. Γ. Ζογανᾶς	2

Ἡ Διεύθυνσις ἀπενθύνει πρὸς πάντας ἐγκαρδίους εὐχαριστίας διὰ τὴν πολὺτιμον συνεργασίαν τῶν.

Τὰ παραδείγματα αὐτὰ συμφωνοῦν σχεδόν, τὰ μὲν δύο πρῶτα μὲ τὸ εὐαγγελικὸν παράγγελμα, τὸ ὁποῖον λέγει νὰ ὑπομένωμεν τοὺς διώκτας μας καὶ νὰ προσευχώμεθα ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τὸ τρίτον ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνο ποὺ λέγει ὁ Κύριος, «ὅστις σε ραπίσει ἐπὶ τὴν δεξιάν σου γόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην».

Προγυμνάζουν λοιπὸν καὶ παιδεύουν τὰ παραδείγματα αὐτὰ τὸν Χριστιανόν, ὥστε νὰ μὴ δυσπιστῇ πρὸς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ὅτι εἶναι δῆθεν ἀδύνατα «ὥς ὅ γε ἐν τούτοις παιδευθεὶς οὐκ ἔτ' ἂν ἐκείνους ὡς ἀδυνάτοις διαπιστῇσεις».

“Ὅλα αὐτά, καὶ αἱ καλὰς ιδέαι καὶ αἱ σπουδαῖαι πράξεις ποὺ περιλαμβάνονται εἰς τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ἔργα, διδάσκουν ἀρετὴν. Καὶ τὸ μόνον, ἄληθινά, ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ μᾶς ἀφαιρεθῇ, εἶναι ἡ ἀρετὴ, ἡ ὁποία παραμένει κοντὰ μας καὶ ἐφ' ὅσον εὐρίσκόμεθα εἰς τὴν ζωὴν ἐδῶ καὶ ὅταν ἀποθάνωμεν. «Μόνη κτημάτων ἡ ἀρετὴ ἀναφαίρετον, καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι παραμένουσα».

Αὐταῖ εἶναι αἱ γνῶμαι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου σχετικῶς μὲ τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ Γράμματα, ποὺ ἀναπτύσσονται εἰς τὸ ἔργον του: «Πρὸς τοὺς νέους ὅπως ἂν ἐξ Ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων».

Τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ἔργα, διδάσκει, πρέπει νὰ μελετῶνται. Αἱ ιδέαι τῶν ποὺ ἐξυμνοῦν τὴν ἀρετὴν πρέπει νὰ σπουδάζωνται καὶ αἱ σπουδαῖαι πράξεις τῶν πρέπει νὰ μᾶς εὐρίσκουν μιμητάς. “Ἐτσι συμβάλλουν τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα διὰ νὰ γνωρίσωμεν καλύτερα τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ τὸν μοναδικόν σκοπὸν τοῦ Χριστιανοῦ.

Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς ἔγινε ἡ θάσις ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠνῶθησαν ἀρμονικὰ ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ σοφία. Καὶ ἠνωμένοι μέχρι σήμερον θαδίζουν τὸν δρόμον τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ὁραίου.

Η ΝΗΣΤΕΙΑ

Τοῦ Ἀρχιμ. ΙΩΑΚΕΙΜ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

Ἡ περίοδος ποῦ παρασκευάζει τοὺς Χριστιανοὺς διὰ τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ὀνομάσθη Μεγάλα Τεσσαρακοστή, ἰδιαίτερον δὲ χαρακτηῖρα καὶ χρωματισμὸν εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν δίδει ἡ νηστεία.

Ἐάν ὑπάρχῃ ἐκκλησιαστικὸς θεσμός, ὁ ὁποῖος κατηγορήθη καὶ κατηγορεῖται ὡς παράλογος καταδίκη τοῦ σώματος, ὡς θεσμὸς ἀπρηχαιωμένος καὶ ὡς ὑπερβολικὴ ἀπαίτησις τῆς Ἐκκλησίας, ὁ θεσμός αὐτὸς εἶναι ἡ νηστεία.

Ἀλλὰ τὴν νηστείαν δὲν ἐπιβάλλει μόνον ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἐπιβάλλει τὴν νηστείαν μὲ κύρος καὶ αὐθεντίαν. Κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἔτη ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἔδωκε πολλὴν σημασίαν εἰς τὰ καρδιακά, πρὸ πάντων, ζητήματα, καὶ ἀπαιτεῖ ἀπαραιτήτως νηστείαν καὶ μάλιστα τὴν ἰδίαν νηστείαν ποῦ ὁρίζει ἡ θρησκεία διὰ τοὺς ὑγιεῖς. Ἡ βιολογία ἐπίσης φωνάζει: Ἡ νηστεία εἶναι ἀποτοξίνωσις τοῦ ὁργανισμοῦ, εἶναι καθορισμὸς τῆς μηχανῆς ἀπὸ τὴν σκουριὰ καὶ τὴν στάκην ποῦ δημιουργοῦν τὰ κρέατα καὶ αἱ ζωϊκαὶ οὐσίαι. Εἶναι ἀνάπαυσις καὶ ξεκούρασις τοῦ ὁργανισμοῦ.

Ἐν τούτοις, δὲν κατηγοροῦν τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην διὰ τὴν ἀπαίτησίν της αὐτὴν. Πρέπει δὲ νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τοὺς ἐπικριτὰς καὶ κάποιαν ἄλλην νηστείαν, πολὺ αὐστηροτέραν, τὴν νηστείαν ποῦ ἐπιβάλλει ἡ ... μόδα.

Καὶ δὲν εἶναι σπάνια αἱ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ νηστεία αὐτὴ κατέστρεψε τὴν ὑγείαν καὶ ὠδήγησε καὶ εἰς τὸν τάφον. Τί ἄρα γε θὰ ἤκουεν ἡ Ἐκκλησία, ἐὰν ἐζήτηι νὰ ἐπιβάλλῃ τοιαύτην ἐπιθλασθῇ νηστείαν διὰ τὴν ὑγείαν;

Διὰ τὴν νηστείαν ὁ Κύριος παραγγέλλει: «Ὅταν νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί...» Ὅποιος ἀκούει τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου πείθεται, ὅτι

ὁ Κύριος ὁρίζει τὴν νηστείαν ὡς **θ ε σ μ ό ν**, ὡς ἐντολήν. Ἐπίσης εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ θρους ὁμιλίαν Του συνέδεσε τὴν νηστείαν μὲ τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐλεημοσύνην. Τὸ δὲ παράδειγμά Του, ὅτι ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν πρώτων Χριστιανῶν, οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφίνουν, ὅτι ὁ Κύριος ὁρίζει τὴν νηστείαν ὡς ἐντολήν εἰς τοὺς ὁπαδοὺς Αὐτοῦ. Παρ' ὅλα ταῦτα, εἶναι ἄξιον προσοχῆς, ὅτι ἡ τόσον φιλανθρωπικὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε ἐπέβαλε τὴν νηστείαν ὡς ἐντολήν, ἡ ὁποία δὲν ἐπιδέχεται ἐξαίρεσιν. Ἐξαρτᾷ δὲ τὴν νηστείαν ἀπὸ τὴν σωματικὴν τοῦ χριστιανοῦ ἀντοχήν.

Διὰ τοῦτο ἐνωρίτατα ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ Κανόνος τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐπαναλαμβάνει μὲν τὸν περὶ νηστείας νόμον διὰ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, ἀλλὰ προσθέτει ἀμέσως: «ἐκτὸς εἰ μὴ δι' ἀσθένειαν σωματικὴν ἐμποδίζοιτο». Ἀκόμη οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐπίσης τονίζουν: «μὴ καταφρόνει τῶν ἐσθιόντων διὰ τὴν τῶν σωμάτων ἀσθένειαν».

Ἡ νηστεία τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς εἶναι μία αἰσθητὴ προετοιμασία εἰς τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Πρέπει νὰ αἰσθανθῇ ὁ Χριστιανός, ὅτι ὁ Κύριος ἀπαρνήθηκε κάθε δικαίωμά Του ἐπὶ τῆς εὐχαρίστου καὶ ἀκόπου ζωῆς, ὅτι ἔπαθε, ἐσῆκωσε θαρὺν σταυρόν, ἀπέθανε καρφωμένος διὰ νὰ

μᾶς χάριση σωτηρίαν. Δὲν νομίζετε λοιπόν, ὅτι διὰ ταῦτα εἶναι ἀνάγκη ἐπιτακτικὴ καὶ ἀπόλυτος νὰ ἔχωμεν αὐταπάρνησιν, νὰ σηκώσωμεν τὸν σταυρόν τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς, ποῦ ἀναριθμᾷ εἰς πνευματικὴν ἀνάστασιν;

Ἐὰν λοιπόν διὰ τῆς νηστείας ὑπενθυμίζωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας νὰ σηκώσωμεν σταυρόν, δὲν εἶναι συμφέρον καὶ σύμφωνον μὲ τὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ;

Ζῶμεν εἰς μίαν κατάστασιν φόβου καὶ συγχύσεως, ὁ ἄνθρωπος σήμερον μὲ τὰ μίση καὶ τὴν ἀθλιότητά του εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του. Τὸ μόνον φάρμακον καὶ ἡ ἐλπίς εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. Σήμερον πλέομεν εἰς τὸ πέλαγος τῆς νηστείας. Εἶναι εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ εἰπῇ εἰς ἑαυτὸν... «ἐφόλαξα τὴν νηστείαν κατὰ δύναμιν». Ἀλλὰ εὐτυχέστερος εἶναι ἐκεῖνος, ποῦ θὰ εἰπῇ ἐν συνειδήσει... «ἐγὼ μαζὺ μὲ τὸ γράμμα, ἐτήρησα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς νηστείας. Εἶχει συνηθίσει νὰ πίνω, τὸ ἔκοψα, νὰ καπνίζω ὑπερβολικά, τὸ περιώρισα. Συνήθισα νὰ ὀρκίζωμαι μὲ τὸ παραμικρόν, νὰ θλασφηνῶ, νὰ ἐξάπτωμαι, νὰ χαρτοπαίζω, νὰ... νὰ... νὰ... ἀλλὰ κατῶρθωσα νὰ κυριεύσω καὶ ὑποτάξω στὴ θέλησί μου τὰ πάθη μου, ἀλλὰ καὶ κάτι περισσότερο, μὲ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, ἔμαθα πὼς νὰ ἀγαπῶ, πὼς νὰ ἐλεῶ καὶ νὰ προσφέρω τὸ δολλάριόν μου διὰ τὸ κοινὸν καλόν».

Ἡ καλῶσυνή εἶναι λιμὴν, πρὸς τὸν ὁποῖον κάθε ἐνέργειά μας πρέπει νὰ κατευθύνεται. Ὑπεράνω τῆς νηστείας ἴσταται ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη.

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

Μεσάνυχτα ὁ πυρπολητὴς ἐγύρισε καὶ πήδησε ἀπ' τὸ γρήγορο καίκι πιστός, νὰ φέρῃ μὲ τὰ πόδια ὀλόγυμνα στὴν ἐκκλησιά τὸ τάμα γιὰ τὴ νίκη.

* * *

Τὸ χέρι, ποῦ ἄτρεμο ἔσπειρε τὸ θάνατον μὲ τὸ δαυλὸ — τὸ φοδερὸ τὸ χέρι — τώρα ταπεινωμένο καὶ τρεμάμενον στὴν Παναγιὰ ἀνάφτει ἐν' ἀγιοκέρει.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η ΑΓΙΑ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

ΕΦΘΑΣΑΜΕΝ καὶ πάλιν, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν. Εἶναι ἡ ὡραιότερα καὶ κατανυκτικώτερα περίοδος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Κατ' αὐτὴν παρασκευαζόμεθα πνευματικῶς παρὰ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας πρὸς οἰκείωσιν τῆς χάριτος τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ θανάτου τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἄς ἀσκήσωμεν, λοιπόν, κατ' αὐτὴν ἐντονώτερον παρὰ ποτε τὰς ἀρετὰς τῆς ἐγκρατείας, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς μετανοίας ὡς ὅπλα ἀποτελεσματικὰ κατὰ τῶν παθῶν τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν μεθοδεῶν τοῦ ἐχθροῦ τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Ὁ ἱερός ψαλμῶδὸς μᾶς προσκαλεῖ: «Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἡνέγκται» οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε...» Ἄς εἰσέλθωμεν ὅλοι εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἀναμένει ὁ στέφανος τοῦ θριάμβου καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Τότε μόνον θὰ αἰσθανθῶμεν τὴν δύναμιν τῆς ἀναγεννήσεως τῶν ἁγίων αὐτῶν ἡμερῶν, αἱ ὁποῖαι, διὰ τὴν ἰδικὴν μας ἀμέλειαν καὶ ἀδιαφορίαν, κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὸ νόημά των καὶ νὰ καταντήσουν, ὅπως τόσα ἄλλα, τύπος ἀκατάληπτος καὶ ἀνωφελής.

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ ΕΟΡΤΑΣΜΟΥ

Η 25η ΜΑΡΤΙΟΥ εἶναι συνδεδεμένη μὲ δύο ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ ὡραιότερα γεγονότα τῆς ἱστορίας μας. Ἑορτάζομεν κατ' αὐτὴν τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Παναχράντου Μαρίας, ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε τὸ προμήνυμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἑορτάζομεν δὲ καὶ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, διὰ τῆς ὁποίας τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐπανεῦρε τὴν ἀνεξαρτησίαν του μετὰ σκληρὰν δουλείαν τεσσάρων αἰώνων. Καὶ ὁ διπλοῦς αὐτὸς ἐορτασμός μᾶς μεταφέρει πλησιέστερον πρὸς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ κύριος καὶ μοναδικὸς παράγων τῆς ἐλευθερίας καὶ εἰς τὰς δύο περιπτώσεις ὑπῆρξεν ἡ ἀκράδαντος πίστις ἐπὶ τὴν πανσθενουργὸν θεϊκὴν δύναμιν. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ ἄλλως, διότι, ὡς θεσθαῖοι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, «ἐὰν ὁ Υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλευθεροὶ ἔσεσθε» (Ἰωάν. 8, 36). Αὐτὴ ἡ σταθερὰ καὶ ἀκλόνητος πίστις ὅς ἀποτελέσῃ τὸ σύνθημα τοῦ ἐορτασμοῦ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος.

ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΟΠΩΣ φαίνεται ἀπὸ κριτικὰς δημοσιευμένας εἰς τὸν Ἀγγλόφωνον καὶ τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, ἐπροκάλεσε γενικὴν ἀποδοκιμασίαν τὸ προσφάτως ἔλθον εἰς τὸ φῶς ἔργον τοῦ κ. Α. Σ. Σταυριανοῦ «GREECE», ἢ

ὅπως θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομάζεται: «Ἑαμικός Διθύραμβος». Καὶ ἦτο ἐπόμενον, ἀφοῦ ἀποπειρᾶται νὰ ἐξιμνήσῃ τὸ πρόγραμμα, τὰς ἡμέρας καὶ τὰ κακούργηματα τοῦ Ἑαμισμού ἐπὶ ἀνυπολόγιστῳ ζημίᾳ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων καὶ τοῦ καλοῦ ὀνόματος τῆς δημοκρατικῆς Ἑλλάδος. Ὅσοι ἔζησαν τὰ γεγονότα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολεῖται ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου τούτου καταλαμβάνονται ἀπὸ ἀπογοήτευσιν διὰ τὴν παραποίησιν τῆς ἀληθείας, τὴν ἐπιτολαιότητα τῆς κρίσεως καὶ τὴν κακοποίησιν τῆς ἱστορίας. Τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν τιμᾷ τὸν συγγραφέα του, βοηθὸν καθηγητὴν εἰς τὸ περίφημον Νορθγουέστερν Γιουνιβέρσιτυ. Διότι, ἔργον τοῦ ἱστορικοῦ εἶναι ὄχι ἡ συσκότισις, ἀλλ' ἡ εὕρεσις τῆς ἀληθείας ἐν μέσῳ τῶν περιστατικῶν καὶ τοῦ νοήματος, τὸ ὁποῖον κρύπτεται κάτω ἀπὸ τὰ φαινόμενα. Ὁ συγγραφεὺς μας δὲν τὸ ἐπέτυχεν αὐτό. Ἄν ὅμως ὁ κ. Σταυριανὸς εἶναι ὄντως θεράπων τῆς ἐπιστήμης καὶ ὄχι τῶν παθῶν, ὀφείλει νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του. Ἔτσι μόνον θὰ ἐξαγνίσῃ τὸ ὄνομά του, τὸ ὁποῖον ἀτυχῶς ἐσπίλωσε μὲ τὸ παρὸν του πόνημα.

ΘΕΡΜΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕΝ θερμῶς τὸ «Δελτίον Κήρυξ» τῆς Κοινότητος Kansas City, Mo., τὸ ὁποῖον ἀφιέρωσεν ὁλόκληρον τὸ κύριον ἄρθρον του τοῦ παρελθόντος μηνὸς εἰς τὸ περιοδικὸν μας. Μετὰ σύντομον ἀνάπτυξιν τῆς ἀποστολῆς τοῦ «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ» καὶ τῆς ὠφελείας ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του, συνιστᾷ τὴν ἐγγραφὴν εἰς αὐτὸ καὶ παρατηρεῖ: «Στὸ Κάνσας Σίτυ ἐνεγράφησαν 39 νέοι συνδρομηταὶ χάρις εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ κ. Συμεῶν Ἀναγνωσταρά. Ἄν εἴμεθα πρὸ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς 10 συνδρομηταὶ εἶναι ζήτημα. Καὶ ἔτσι σήμερον εἰς τὴν παροικίαν μας τὸ ἐπίσημον περιοδικὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας διαβάζεται σὲ λιγώτερα ἀπὸ πενήντα σίτια. Τί κρίμα!» Ἀλήθεια εἶναι κρίμα, προσθέτομεν. Καὶ ὅμως ὅπως ἔχει σήμερα ἡ κατάστασις, θὰ ἐχαρακτηρίζετο εὐλογία Θεοῦ, ἂν πενήντα σίτια σὲ κάθε Κοινότητά μας τὸ ἐδιάβαζαν. Γιατί, κατὰ μέσον ὄρον, δὲν τὸ διαβάζουν σὲ περισσότερα ἀπὸ πέντε! Ἐχομεν τριακοσίας εἴκοσι Κοινότητας καὶ οἱ συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ ἀνέρχονται μόλις εἰς 1600.

Η ΤΕΛΕΙΑ ΑΓΑΠΗ

ΟΤΑΝ, μετὰ τὴν τελευταίαν τραγωδίαν τῶν μεταλλίων Illinois, ἡ ὁποία ἐστοίχισε τὴν ζωὴν εἰκοσιν ἐργατῶν, ἀνεσκόφη μία ὑπόνομος, εὐρέθη παρὰ τὸ πτώμα ἑνὸς μεταλλωρύχου γραμμένον ἐπάνω εἰς ἓνα κομμάτι χαρτί τὸ ἐξῆς σημείωμα: «Πρὸς τὴν σύζυγόν μου. Σὲ ἀγαπῶ. Σύντομα πηγαίνω νὰ εὕρω τὸν Ἰησοῦν. Τὸν ἀγαπῶ καὶ Ἐκεῖνον». Ἀποτελεῖ δείγμα περίφημον τοῦ χριστιανικοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ ἐπαναφέρει εἰς τὴν μνήμην τὸ θάρρος τῶν Χριστιανῶν Μαρτύρων. Ἀλήθεια, «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω θάλλει τὸν φόβον» (Α' Ἰωάννου 4, 18).

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΟΣ ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

Υπό του Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Κου Κου ΜΙΧΑΗΛ

Πρέπει νὰ εἴμεθα πολὺ εὐγνώμονες πρὸς τὸν συγγραφέα αὐτοῦ τοῦ ἱστορήματος, ὅλοι μας, ὅσοι κληρικοί καὶ λαϊκοὶ πονοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ τὴν Πατρίδα καὶ θέλομεν νὰ ἴδωμεν Ἐκκλησίαν ζωντανήν, στρατευομένην πράγματι, δύναμιν κραταιὰν καὶ ρωμαλαίαν, ἀναγεννώσαν, ἀγιάζουσαν, ρυθμίζουσιν τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, τῆς οἰκογενείας, τοῦ ἀτόμου, διὰ τοῦ ἁγίου παραδείγματος καὶ τῆς ζωῆς τῶν ἐκπροσώπων τῆς. Εὐγνώμονες, διότι ὁ συγγραφεὺς μὲ τόσῃ ἐργατικότητι, ὑπομονήν, ἀλλὰ καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πλήρωμά της κατέγινεν εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ περισπουδαστοῦ ἱστοριογραφημάτος του. Ἐχυσε φῶς ἱστορικὸν ἐπὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἥρωός του. Ἐκαθάρισε καὶ διεχώρισε τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν στενόκαρδον ἀντίληψιν καὶ ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν δεισιδαιμονίαν. Καὶ μᾶς παρουσίασε τὸν Παπουλάκον ὅπως ἦτο εἰς τὴν πραγματικότητα, μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς Ὀθωνικῆς ἀντιλήψεως περὶ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταγῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Εὐγνώμονες δὲ πρὸς τὸν συγγραφέα πολὺ περισσότερον ἀκόμη, διότι τόσον ἐπικαιρῶς ἡσχολήθη μὲ τὸν Παπουλάκον, τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνθουσιώδη κήρυκα τῶν εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν. Τὴν φυσιογνωμίαν αὐτὴν τὴν ἀληθῶς ἀποστολικήν, ποὺ κατενόησε καὶ ἠγάπησε τόσον τὸν Σωτῆρα, ὥστε νὰ λάβῃ τὴν ὄντως ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν ν' ἀπαρνηθῇ ὅλα τὰ κοσμικὰ ἀνεξαρτήτως, νὰ τὰ θεωρήσῃ ἐιλικρινῶς καὶ ἀληθῶς σκύθالا καὶ περιτρίμματα καὶ νὰ παραδοθῇ μὲ ὅλην τοὺ ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, μὲ ὅλας τοὺς δυνάμεις σωματικὰς καὶ διανοητικὰς εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του, τὸν πάντοτε ζῶντα καὶ ζωοποιοῦντα Ἰησοῦν Χριστόν.

Τίποτε δὲν συγκινεῖ καὶ δὲν ἠλεκτρίζει τοὺς ἀνθρώπους περισσότερον ἀπὸ τὸ παράδειγμα καὶ τὴν ζωὴν. Εἰς ἀσυγκρίτως δὲ μεγαλύτερον βαθμὸν τὸ παράδειγμα ἐλκύει καὶ κινεῖ τὴν μίμῃσιν, ὅταν χρονικῶς ἐυρίσκειται ὅχι μακρὰν ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ τὸ πληροφοροῦνται. Ἐτοὶ ἐξηγεῖται ἡ ὁμαδικὴ πίστις καὶ αὐτοθυσία ὑπὲρ τῆς προσωπικότητος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, κατὰ τὰς πρώτας δεκαετηρίδας τῆς χριστιανικῆς μας ἐποχῆς. Μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀναληφθῇ ὁ σαρκωθείς Θεὸς εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐναυλοὶ ἦσαν οἱ λόγοι τῶν Ἀποστόλων του εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν πρώτων χριστιανῶν. Δὲν εἶχεν ἀκόμη ξηραυθῇ ἡ μελάνη διὰ τῆς ὁποίας ἔγραφε τὰς ἐπιστολάς του ὁ κολοσσὸς τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὁ οὐρανοθάμνω Παῦλος. Εἰς τὰ στόματα ὄλων ἐκυκλοφόρουσαν τὰ ἀποστολικά του κατορθώματα, αἱ περιπέτειαι καὶ κακουχίαι του, ἀκόμη δὲ καὶ ἐπεισό-

δια διάφορα γνωστὰ εἰς ἐκείνους, ἄγνωστα δὲ εἰς ἡμᾶς τοὺς σημερινοὺς χριστιανούς, ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεώς του. Καί, ὅταν, διὰ τοῦτο, οἱ χριστιανοὶ ἤρχισαν νὰ διώκωνται, μὲ ἐνθουσιασμόν ἀκράτητον καὶ τὴν πίστιν τοὺς ὁμολόγουν καὶ τὸν θάνατον ἐδέχοντο. Ὁφέλησαν, ὅσον δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, οἱ διωγμοὶ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· τὸ μέγα κακὸν ὁ προνοητὴς φιλάνθρωπος Θεὸς τὸ μετέτρεψεν εἰς μέγιστον ἀγαθόν. Κατὰ τὸ γεγραμμένον: «Τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν». Ὅπως ὠφέλησαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος οἱ διωγμοὶ ποὺ ὑπέστησαν ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὁ Φλαμιᾶτος, ὁ Παπουλάκος, ὁ Ματθόπουλος καὶ ὁ Μακράκης. Ἰσως ἄνευ αὐτῶν τῶν διωγμῶν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ ἦτο σήμερον πτωμα νεκρὸν καὶ ἀποσυντεθειμένον. Ἰσως, ἀλλὰ τί λέγομεν ἰσως, ἀναμφιβόλως ἄνευ αὐτῶν τῶν διωγμῶν δὲν θὰ εἶχομεν εἰς τὴν πατρίδα μας ὀρισμένας μεγάλας εὐλογίας ποὺ προσφέρουν ὑπηρεσίας ἀληθῶς ἀνεκτιμήτους εἰς ὁλόκληρον τὸ εὐσεβὲς ἔθνος μας.

Πόσον δίκαιον εἶχον οἱ πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μαζί μὲ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον νὰ τονίζουν ὅτι ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὸν Θεόν, ὅχι μόνον διὰ τὰ εὐχάριστα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ δυσάρεστα ἐπεισόδια καὶ γεγονότα τῆς ζωῆς μας! Νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες, χωρὶς ὅμως νὰ τὰ προκαλῶμεν ἢ νὰ παρακαλῶμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν δυσάρεστα. Νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες διότι μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ δειξωμεν τὸν χριστιανικὸν μας χαρακτήρα. Δηλαδή τὴν ἀφοσίωσίν μας τὴν ὁλόψυχον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν ἀγάπην μας πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Αὕτῃ ἦτο ἡ νοοτροπία ὄλων τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ. Αὕτῃ ἦτο καὶ ἡ νοοτροπία τοῦ ἥρωος τοῦ βιβλίου τούτου, τοῦ ἀποστολικοῦ κατὰ τὴν ζωὴν καὶ θρυλικῷ κατὰ τὴν περιπετειώδη σταδιοδρομίαν Παπουλάκου.

Τὸν ἀνέγνωσα ἀκόμη πρὶν κυκλοφορήσῃ εἰς τὸν θαυμασίον καὶ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισίν του τόμον εἰς τὸν ὁποῖον ὁ εὐσεβὴς συγγραφεὺς του τώρα μᾶς τὸν προσφέρει, εἰς τὸν ἡμερήσιον «Ἐθνικὸν Κήρυκα» εἰς τὸν ὁποῖον ἐδημοσιεύθη, ὡς γνωστόν, ὅπως καὶ εἰς τὴν «Βραδυνήν» τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ ἐδῶ δὲ εἰς τὴν Ἀμερικὴν προὐκάλεσε συγκίνησιν εὐρυτάτην ἢ δημοσίευσιν τοῦ συναρπαστικοῦ τούτου ἱστορήματος. Ὅπως ἐτόνιζον εἰς ἐπιστολήν μου πρὸς τὸν «Ἐθνικὸν Κήρυκα», ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς καθημερινῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἱστορικοῦ τούτου διηγήματος, κυριολεκτικῶς διψοῦν οἱ ἄνθρωποι τοιούτων συγγραμμάτων ποὺ ἀποπνέουν ἀναγεννητικὴν ὁρμὴν καὶ θαθεῖαν πνευματικὴν ζωὴν. Ἀπόδειξις δὲ

ADULT OF TOMORROW: MATURITY OR TRAGEDY?

By GEORGE CHAMIS

The Greek Orthodox Church of America has today an untold number of young adults in its fold, or at least nominally so, who face the claims of religious responsibility as an adult. We might ask what is the nature of this religious responsibility? In over-simplified terms we suggest two prevalent alternatives.

For one thing, religious responsibility may be understood as a responsibility which has to do with the expression of mature love in every area of life. Nothing in human existence, human relations or human action would then be immune to the gospel of the resurrection of life.

In the second, religious responsibility is coordinate with other types of responsibility and separate from them. It is one more responsibility added to the many others such as emotional, social, economic and intellectual. Being in a separate category it can be cultivated or not, as one may choose, but in either case religion should stick to its own corner of the arena and not get embroiled in the struggles which torment the rest of the arena. The upholders of this view may say to the priest, for example, "Your business is religion. Our business is business, law, medicine or what not. We want you to preach the Gospel and we

will attend to business and politics."

It is of the greatest significance that young adults must decide which of these two conceptions of religious responsibility shall prevail in our churches. In identifying with the church and seeking to carry one's share of its responsibility at a mature level, the individual is faced with many decisions as to his share of work, his share in giving, his attendance at services, his support of programs and policies and the like. To brush aside such details as secondary reveal an impoverished conception of the nature of adult responsibility. One of the most obvious and frequent temptations of the young adult lies here, namely, the temptation to accept passively the benefits and services of the church, but to let others carry the load and pay the price.

But there is another temptation which is more profound, and that is to interpret religious responsibility in a way which will permit the individual to shield himself from the more searching demands of God upon human life. And it will be seen that the second conception of religious responsibility which we mentioned lends itself remarkably well to unconscious

purposes of this kind. For if religion can be kept in a compartment to itself, then the demands of God upon the little area that is left resting under the label "spiritual" will not be grievous.

This, we believe, is the deeper temptation which faces those who arrive at the threshold of maturity in religion. It is the temptation to make religion his ally in shrinking back from the demands upon life which come to him out of the cosmic and eternal order and try to reach him through our church.

The leaders of our church in America, both clergy and laity, have steadily felt the need for more participation of youth in community affairs, for the church is the spiritual basin of the community, and is entrusted with the religious education of all of its members. It has been stated over and again by many of the older adults, that the hope of the future of our church lies with the youth of today. This is only partially true, for to be realistic one must recognize that the affairs of this world—church, school, business, state and practically everything else—are in the keeping of adults. Youth can be the hope of the future, to large degree, only as adults allow it. And in church after church there seems to be only a handful who determine the policies and execute their plans. Only when adults with a vision that is backed by positive, constructive, democratic action, and not mere

(Continued on page 23)

τρανή είναι τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἐστάλησαν ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας, ἐπὶ τῇ δημοσιεύσει τοῦ Παπουλάκου εἰς τὴν ὥς ἄνω ἐφημερίδα.

Δὲν εἶναι πράγματι πάρα πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ παρήγορον τὸ φαινόμενον αὐτό; Δεκάδες μυθιστορημάτων κοσμικῆς φύσεως δημοσιεύονται εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ ἐδῶ καὶ ἐν τῇ πατρίδι μας. Δὲν νομίζομεν ὅμως ὅτι κανὲν ἀπὸ αὐτὰ προὐκάλεσε τὴν συγκίνησιν καὶ τὸ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον, ποὺ ἐδημιούργησεν ὁ Παπουλάκος τοῦ κ. Μ. Μπασιᾶ. Τώ-

ρα δὲ ποὺ κυκλοφορεῖ εἰς τόμον αὐτοτελῆ, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἀναγνώσται του θὰ εἶναι πολὺ περισσότεροι ἀκόμη. Τὸ εὐχόμεθα ἐξ ὅλης μας τῆς ψυχῆς καὶ ἐκ θάβους καρδίας. Διότι θὰ ἀποκομίσουν πολὺ μεγάλην καὶ σημαντικὴν πνευματικὴν ὠφέλειαν. Καί, ὅταν θὰ φθάσουν εἰς τὸ τέλος, θὰ αἰσθανθοῦν τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ὁ γράφων τὰς γραμμάς αὐτάς, ὅταν ἔλθῃ ἡ δημοσίευσίς του ὡς ἀναγνώσματος καθημερινοῦ. Διότι τοῦ ἔλειψε μία μοναδικὴ καθημερινὴ πνευματικὴ ἀπόλαυσις.

THE ORTHODOX CHURCH

II. THE CHURCH IS ONE

The Greek Church possesses the four marks indicated in the creed. The Church is ONE. It is certain that only one Church can be Christ's true Church because there is only one Lord from whom the Church originated; and there is only one truth that was taught by Christ. Our Savior did not found several Churches but only One.

The Orthodox theory's starting point is the conception that Jesus was the Messaiah and all that that implied. It is a historical fact that early in the beginning of His public teaching, our Lord selected some of His followers, taught them, gave them special powers, and finally, at His ascension, entrusted them with the sacred mission of disseminating His Gospel throughout the world. This was the first organization of the Church with Christ as its invisible Head. To this Church, Christ gave the ordinary means whereby man might be restored to his lost supernatural life. In addition to the sacrament of Baptism for rebirth in His Church, He instituted six other sacraments for the strengthening of the baptized Christian's supernatural life at every stage of his earthly existence: Holy Chrism, Holy Eucharist, Penance, Holy Orders, Matrimony (for sanctification of married life and the family), and Extreme Unction. The Sacraments use various material things as outward signs to convey grace to the reborn soul: bread, wine, water, and oil. In addition there are Sacramentals which bear some relations to the Sacraments, such as holy water, prayer, anointings, alms in the name of the Church, blessings of houses, candles, et cetera. The Sacramentals are means of actual grace to do good and to avoid evil; they are for the protection of soul and body and for the remission of sin. The effects of the Sacramentals are dependent entirely on the mercy of God regarding the prayers of the Church and the good dispositions of those who use them.

With Christ, the old order passed away and a new one was created. The Israel of the old days had been the congregation or ecclesia of the elect, for whom salvation was prepared. In the opinion of the disciples of Jesus the Messaiah, this place—the new Community which He had created—was now taken by His Disciples. This society, a society new and yet old, is normally spoken of as the *Ecclesia* or "Church" of God. This society was absolutely unique. There was only one Church, and there could be no more. This uniqueness was a necessary deduction from the unity of the God Head and the one method of salvation: "There is one body and one spirit, even as also ye are called in one hope of your calling; one Lord, one faith, one bap-

By the REV. S. M. SOPHOCLES

tism, one God and Father of all, who is over all, and through all, and in all." He is our peace. He broke down the wall of partition which separated Jew and Gentile and made two one. As the Church was thus unique, as there was one and could not be a second, so there can be no division nor disunion in it, according to the Orthodox theology. In support to this theory, there are four conclusive proofs, the four marks of Christ's true Church which the Orthodox Church possesses. It is One, Holy, Catholic, and Apostolic.

Christ is the Head of the Church, which is His Body. The characteristics or marks of the Church are presented to us in a series of metaphors, of which the most common is that of the Body. The Church is Christ's mystical Body. "For as in one body we have many members, but all the members have not the same office: so we, being many, are one body in Christ, and everyone members one of another." (Rom.12:4f) This conception of the "body" puts before us the idea of organism. It has differentiation of parts and organic life. Like the body, the Church consists of many parts and each of them has its own functions to perform. "The body is one and has many members." The well being of the whole depends upon each member fulfilling its proper function and caring not for its own interests but for those of the society. This metaphor of the body brings out another characteristic of the Church. While the Church is the body, its spiritual power comes to it from Christ. The life of the individual members depends upon the life in Christ. From Him, as from their source, flow forth spiritual blessings on all Christians who are joined with Him in a spiritual unity. It was Christ's will that His followers should form a religious society to receive the fruits of redemption transmitted by the Church as Christ's mystical body. Christ lives in the body built from the community of His faithful children, the Orthodox Church. The Church is a vast community built up of millions and millions of human beings; she is Christ's living Body. Everyone who belongs to this Church is a member of Christ's Body. "Know you not that you members are the temple of the Holy Ghost who is in you and whom you have from God; and you are not your own? For you are bought with a great price. Glorify and bear God in your body." (I Cor.6:19)

The Church is also spoken of as a building. It is built upon the foundation of the Apostles and prophets with Jesus as the Corner-stone. This metaphor

conveys the idea of a well-ordered and designed building. The whole structure presented a plan, and each stone was fit for its place. This metaphor taught the spiritual significance of society. It forms a "holy temple in the Lord," "a habitalism of God in the Spirit."

Christ is the principal of the Church's external organization and visible unity. He is its Life-giver and its Leader. "For as the body is one and hath many members, and all the members of that one body, being many, are one body; so also is Christ."

There is only One Church of Christ. It is certain that Christ founded a visible organized society that He Himself established—the Church. This is certain because there is One Lord from whom the Church originated. Christ did not found many various Churches but only one. This is a fact, irrefutable, both historically and logically. The Orthodox Church originates in One Person and is concentrated round this One, the holiest, most perfect that ever trod this earth, the Son of God, who went to His death with the certain knowledge that His suffering would be the ransom for our sins.

The explanation for this palliative "One," as applied to the Orthodox Church, must be similar to that which is given to the terms "Holy" and "Catholic." It, like them, presents an ideal. When we say that the Church is "one," we mean that Christ our Lord intended it to be "one." As He intended it to be "Holy," it is our obligation to make it "One." This ideal must be before us at all times, for divisions soil the purity and the unity of the Church.

Our Savior foretold that there would be scandals. There was a great difference in character and temperament between the Christians in the East and those in the West. In the East there was more learning and greater devotion; philosophy and science were intensely cultivated; this is self-evident in the works of the great Fathers of the Eastern Church—in Athanasius, in Basil, Gregory of Nazianzus, and in St. John Chrysostom. In the West the point of view was more practical. The Fathers of the Church in the West wrote and preached about practical matters. Authority was of prime importance in the Church of the West, while individual freedom was the ideal of the Eastern Church. Emperor Leo the Isaurian, under the influence of Mohammedanism, condemned the veneration of Icons. St. John of Damascus, the great scholar and orator, came to the defense of the veneration of the images. Leo's order was also openly disobeyed by the Pope of Rome, who, as a reprisal, excommunicated the Emperor. As a result of this conflict, the two worlds were pushed further apart. The final break occurred as follows: Patriarch Photius, a man of great learning and culture, charged that the Roman Church had added a word to the Nicene Creed. This word was

'*Filioque*,' namely that the Holy Ghost proceeds from the Father and the Son. Photius maintained that it was the belief of the Greek Church that the Holy Spirit proceeds from the Father only. The Pope excommunicated the Patriarch. In the year 1043 Patriarch Michael Cerularius repeated the same charges against Pope Leo IX. Attempts were made to iron out the differences at Constantinople, but to no avail. The representatives of the Pope excommunicated the Patriarch and haughtily placed the excommunication on the altar of Sancta Sophia, the Cathedral of Greek Orthodoxy, declaring anathema to all Orthodox as they left. Thus came about the final break. And there has been no reunion to this day.

The two great divisions of the Christian world, the division of East and West, should at all times present before us the imperfections of the Church. To justify the Greek Church, we must hold that the real cause was the unjustifiable claims of the Bishop of Rome to jurisdiction over the East. There, no doubt, lies the guilt of the schism.

Other divisions regrettably followed in the Western Church. National churches broke off, and religious sects multiplied. The ultimate cause was the unspiritual character and the immorality of the Papal Court. At present the Church, owing to the imperfection of mankind, is not what it should be. It is divided into a number of bodies. All these dissensions and schisms present a sad and painful picture. Besides the Orthodox Church, there are about three hundred greater or lesser sects, all calling themselves Christian and all claiming Christ as their own. Yet it is clear that Christ did not found three hundred kinds of religion but only one kind. How different the world would be, how many unhappy conflicts and dissensions would have been averted, and how much more successfully Christianity could defend itself against the dreadful deluge of atheism, if the unity of Christianity were not broken by divisions! The One, Holy, Catholic, and Apostolic Church of the Orthodox has remained the Church with the distinctive marks of Christ's Church. It nevertheless remains the duty of every Orthodox Christian to do all in his power to restore His unity and to create a united Church which will more properly represent the Apostolic ideal. To do so, we should begin by being loyal to the Orthodox religious society to which we belong. We should aim at making it fulfill adequately the ideal of a Christian Church by purity of life and by moral and spiritual power. It is our duty to break down the barriers between ourselves and other Christian bodies. When, therefore, we confess in the Creed our belief in "A" Church, we mean that Christ founded our society which was designed to be One World, embracing, holy in life, and preserving and teaching the faith which He delivered to the Apostles.

ΟΙ ΧΑΙΠΕΤΙΣΜΟΙ — SALUTATIONS

By Rev. THEO. P. THEODORIDES

On Friday evenings of the Great Lent we shall hear in our Churches the Salutations, on the first four Fridays in portions and on the last Friday, the fifth in the series, the entire sequence, or GREAT SALUTATIONS, ΜΕΓΑΛΟΙ ΧΑΙΠΕΤΙΣΜΟΙ.

Lent means Springtime and Χαίρε means, Rejoice! What a happy combination!

"Ἀγγελος Πρωτοστάτης . . , begins the celebrant:
*An Angel highest ranking
from heaven was commanded
to say to the God-bearer:*

*Rejoice thee!
And with the angelic greeting,
envisioning Thee as man, Lord,
astounded he addressed her:*

*Hail thou, by whom gladness shall break forth,
hail thou, through whom the curse shall vanish.
Hail thou, who fallen Adam upraisest,
hail thou, who Eve from tears redeemest.
Hail height inaccessible to the intellect of man,
hail depth incomprehensible, which eyes of angels
cannot span.*

*Hail thou, who art exalted as the throne of a King,
hail thou, who sustainest Him, Who doth sustain all.
Hail thou, the star which to us the Sun dost herald,
hail thou, abode of God's incarnation,
hail thou, through whom is renewed all Creation,
hail thou, by whom as a child is nursed the Creator;
Hail Bride ever purest!*

When did this all have its beginning? In the springtime of Christianity, the 6th or 7th century. Where? In a sheltered recess of the Golden Horn, that curving bay of the Bosphorous, which merges into the golden sunsets of Constantinople; and at the royal chapel there, the Church ΒΛΑΧΕΡΝΩΝ, shrine of saintly clerics and of Christian kings for a thousand years. But why such a service? Look up the Akathist Hymn in any religious encyclopaedia, or better still, have your minister tell you. Now, back to the service itself.

The Prayer after the Evening Meal, called the Little Apodeipnon, is read first; i.e., Trisagion; Psalm 50 (51 in English); Psalm 69, containing the verses,

*Let all that seek Thee
be joyful and glad in Thee;*

then Psalm 152, with the meditation,
*I remembered days of yore,
I meditated on all Thy works.
Show me, O Lord, the way;
Let Thy kind spirit lead me . . .*

The Doxology follows in plain recitation, the Symbol of Faith, Πιστέω . . .

and the Praise to the Holy Virgin, "Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς . . .

*Worthy it is in verity to call thee Blessed,
who didst bear God, the Word.*

The chanting starts with the Apolytikion (Processional rather than Dismissal Hymn, as it is too literally translated into English):

*Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαθὼν ἐν γνῶσει . . .
When his command the angel had in mystic
knowledge,
unto the home of Joseph sped he in all
promptness,*

*and he spoke to the maiden innocent of wedlock:
The Savior, Who maketh heaven to earth approach,
dwellleth without a change within thyself;
Whom beholding in thee contained to be the servant
of man,*

I marvel and I cry to thee:

Hail thou Bride ever purest!

Here now the Akathist begins on the evening of the Great Salutations. We stand and hear:

"Ἀγγελος Πρωτοστάτης . . ., then Βλέπουσα ἡ Ἁγία . . . (notice the alphabetical order A, B, etc., to Ω):

*Beholding herself as a maiden,
the Holy Virgin saith to Gabriel boldly:
The strangeness of thine utterance
Incredible to my heart appears;
a birth without man's intervention
how canst thou predict, saying,
Alleluia!*

Three Odes and three Epodes, or three Hail series and three Alleluia stanzas are used each Friday evening, making a total of six. Four Fridays complete the 24 letters of the Greek alphabet, with which each portion begins. On the fifth Friday, the whole Akathist will be intoned and the full Catabasia Canon sung.

What the Catabasia are we have already seen in our Christmas issue. Not that we did not know already. But it pays to learn the catabasia better. As the Akathist odes and epodes are called ΣΤΑΣΙΣ, plural ΣΤΑΣΕΙΣ, i.e. Stations, the hymns sung between them were processional, particularly in the Litany from the VLACHERNON Church, across the capital to the Cathedral of Saint Sophia, a procession instituted after several occasions for thanksgiving over deliverance from enemy invasion.

A felicitous combination was made, using the Salutations composed by Romanus the Methodist (7th century), author of the Christmas canon, a master of smooth rhythm and clear diction, together with

CHRIST AND THE YOUTH

The youth who came to Jesus asking, "Good Master, what shall I do to inherit eternal life?" displays to us a mingled character; for to have known the true Master, and passing by the pride of the Pharisees, and the self-opinion of the lawyers, and the vanity of the Scribes, to have made his request to the one true Master, this was praiseworthy; and again, to have shown himself so anxious to obtain eternal life. But this is what convicts him of inconsistency and want of harmony within himself: you call him Master, yet you will not do the part of disciples; you confess him good, yet you reject his gifts. And yet what hard thing was it that He asked of thee? Sell what thou hast, and give to the poor. Had he proposed to thee

work in the fields, or the perils of the merchantmen, or any of the other toilsome labours to which men submit in pursuit of gain, thou mightest well have been sad; but when he promises to make thee heir of eternal life in a way so easy, involving neither toil nor sweat, thou dost not rejoice at the easiness of salvation, but goest away sorrowful. What befell this young man, and others like him, resembles, to my thinking, the case of some traveller who, though longing to see a certain city, should, with toil and pain, accomplish the journey thither, and putting up at an inn inside the walls, should, through indolent dislike of exertion, render useless all his previous labour, and deprive himself of the sight of all the wonders of the place. Such are

they who willingly fulfil all the other commandments, but shrink from depriving themselves of their wealth. ST. Basil the Great

Τὸ μόνον πλήρες καὶ τέλειον
βιβλίον Ἑλληνικῆς Μαγει-
ρικῆς εἰς τὴν Ἀγγλικήν.

Greek Cookery

In English

By NICHOLAS
TSELEMENTES

300 Recipes
240 pages — \$3.00.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers
293 Seventh Ave., New York

the sequence 'Ανοίξω τὸ στόμα μου, a composition of Joseph the Hymnographer, set to marked, marching measures, viz.

*My lips shall be open laid
with grace of the Spirit filled;
and praise shall I utter forth
to the one Mother and Queen;
and I shall appear, in gladness celebrating,
delighting to sing of her
reports ever marvelous.*

In a slightly varied rhythm follow the other brisk strophes:

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους . . .
*Thy singers of praise, O Holy Mother,
Thou living and bounteous spring,
a fellowship spiritual
render thou them and strengthen them;
and in thy radiance most divine
make them worthy of glory's crowns.*

The last catabasia is panegyric in itself; it calls everyone to join in: "Ἀπας γηγενής . . .

*All ye sons of earth,
in spirit rejoice ye now,
holding your light aloft;
festive also let their rise
angelic beings' homage and loyalty;
at this most sacred festival
for her who bore our Lord;*

let your voice sing:

*Hail, most Blessed Maiden thou Theotokos,
all-pure Virgin evermore.*

Beloved to all Greek Orthodox is the triumphant closing processional, sung antiphonally, either at the start or at the close of the service, as well as in unison on many other occasions, ecclesiastic or patriotic. It is, in a sense, the Marseillaise of Eastern Christendom, with a melody ringing down twelve centuries, athwart frontiers, across the bounding main, and over "footprints in the sands of time:" — Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια . . .

*To thee, champion and defender, songs of victory,
now redeemed of all trials, my thank-offerings
thy dear city I attribute, All-gracious Mother
But as having thou potency invincible from all
dangers, I entreat thee, deliver me
that I may call to thee:*

Hail thou Bride ever purest.

No translation can do justice to the Greek original. Sense, sound, sentiment cannot be translated; least of all in a song of faith. So, open your Prayer Book, Σύνοψις or Συνέκδημος, Akathist Hymn (Greek and English, London ed.) or whatever you are fortunate enough to have of Orthodox poetry's treasures. Read it aloud, hum it, and best of all, let your heart and voice sing it. The sweetness of it will be angelic, the Grace coming upon you will be Divine.

BISHOP SCAIFE'S MESSAGE TO GREECE

We are glad to present our readers with the message which the Right Rev. Bishop Scaife of the Episcopalian Church sent to the people of Greece on the Voice of America broadcast, in gratitude to them for their hospitality shown him while he was visiting them.

* * *

My dear Friends of Greece:

Ever since it was my high privilege to visit your beloved country to celebrate the 1900th commemoration of St. Paul's mission to Greece, I have wanted the opportunity to tell you how grateful I am for the repeated testimony of the warmth of your welcome to the pilgrims to your bright country.

The presence of so many young people, the taking part of everyone including the King and Queen in a national celebration proved to me a homogeneity which is unique in Europe: a Christian people stirring and active, indicating as it did, the life and force of your civilization and culture. Your real character was made clear in all its attractiveness. The merchant, the villager and the fisherman, the bright, clear outline of coastline and countryside, the limpid air and sky, the splendid sunrises and sunsets and the brilliant trees and vines—these things do not change. St. Paul knew and loved them, while his prophetic eye saw beyond the gleaming cities and shrines of the Christ of his day, to the triumph of the cross and the worship of the One Living God.

And so at this Christmas time when we rejoice in the birth of our adored Saviour, we remember that seven hundred million men, women and children celebrate the festival of Christ's birth all over the world. They are infecting half as many more with the blessing of Christmas. Living in every country under the sun, a billion people celebrate this day of days. All these have grown to admire the sunshine of Jesus' love. During these days of shadow and worry, He is meaning increasingly more to men because men are saying that He is the one to whom their hopes must cling. Because Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the King, a man can find his way in the darkness. He has something to live for, to work for and to die for. He can laugh at life and death, for didn't the Master say "Be not afraid of them that kill the body and after that have no more fear of what they can do"? He knows that life only begins here and reaches on into immortality. He knows that generosity is sweet and kindness is satisfying and that there is a power to love which is enduring. These things he knows because the word became flesh and dwelt a-

mong us and we beheld His glory—the glory as of the only begotten of the Father, full of grace and truth.

Such is Christmas, and the joy of it is centered in our churches everywhere. The weather is quite different here, now, than it was last summer when I worshipped with you in the Cathedral at Athens, in St. Dionysus the Areopagite, in St. Demetrius in Salonika, in the Cathedrals at Cavalla, Berea, Heraclion, at St. Paul's Shrine at St. Paul's Bay, and in many others. That was a holy experience I shall never forget.

Our faith and heritage transcend both time and distance. We shall, I know, hold one another in our hearts as we receive our Christmas Communion in joy and adoration. I shall remember you in my prayers and I ask you to remember me. My affectionate greetings to all of you. May God bless you most abundantly in every way, and in the midst of this troubled world, may we feel more than ever before, the blessed meaning of Em-manuel—God with us—that is our hope and salvation!

Lauriston L. Scaife

Bishop of the Diocese of Western N. Y.

MIRACLE

It is indeed a happy day,
full of emotions is my heart,
all nature calls on me to pray,
my inner marvel to impart.

The golden sun is risen now
out of a distant mountain peak,
and I do wonder saying, how?
—The answer to this miracle I seek.

A thought comes then into my mind:
God's wisdom it must surely be;
my sinful eyes are too far behind
the reason for it all to see.

He is the One Who made the sun,
the sky, the trees, the birds that sing,
the universe His hand does run;
all miracles from Him do spring.

FOTOS LICHNOS

FOR THE RECORD

The Christmas issue of LIFE magazine carried an article by the British author Evelyn Waugh, distinguished for his unconcealed propagation of Catholic doctrine, which aroused the indignation of many members of our Church, both lay and clergy. Righteously concerned individuals protested the article by letters to the Editor of that publication, but unfortunately, none of these letters have been printed as yet. Copies of some of these letters have been sent to THE ORTHODOX OBSERVER. For the benefit of our readers, the letter of Reverend B. Ahladas is printed here that they may know how the author of that article distorted the truth.

January 18th, 1952

The LIFE Magazine
540 W. Michigan Ave.
Chicago, Illinois

Dear Sirs:—

Mr. E. Waugh's article "The Plight of the Holy Places," in your issue of December 24, is appalling and it had no place in a publication of the prestige of LIFE. The author of the irreverent article, who is described as one of the most distinguished novelists of our time, is perhaps, well qualified to write "on bizarre burial customs in California," but he seems to be utterly unqualified to deal with religious objects and Church History.

Calling Holy Sepulchre, the holiest of the shrines of Christendom, a "Greek-Russian kiosk," the midnight call to prayer in the Church of the Holy Sepulchre "jungle war drum," the clergy of the Orthodox Church to be "crossly sectarian" and assorted other smartalecisms, show him to be destitute of good manners. Before attempting to write the article, he should study a little Church History, unbiased and unprejudiced, such as Neander's and Schaff's, and not rely on the Catholic Encyclopaedia only. Mr. Waugh either ignores or deliberately distorts many historical facts:

The Eastern Holy Catholic Orthodox Apostolic Church, known as the Greek Orthodox Church, and numbering about two hundred million communicants (including the Russian Orthodox) is not any obscure sect to be dealt with so irreverently. The Orthodox Church is the original Church, strictly adhering to the canons and dogmas of the Apostles, the Holy Fathers and the Seven Great Synods, and having never deviated from them; she is the Mother of the Christian Churches. (Neander's Church History, Schaff's Church History, Vol. IV, 311, 312, Bishop Frank Wilson's "The Divine Commission" pp. 96, 97). The Orthodox Church has always been and still is the Cath-

olic Church, the name catholic referring to the universality of her character and not to any dependence on the Roman Church.

It is a painful thing to reopen old wounds, but Mr. Waugh should know that the unhappy separation of the two great sister Churches, the Greek and the Latin, was brought about because of the arrogant and authoritarian attitude of the Roman Church and her claims and pretensions, which the Eastern Churches never admitted to be well established. The Schism exists, of course; whether, however, the Schismatic church is the Greek Orthodox Church or the Roman Catholic is always a point of controversy. Excommunications coming from the daughter Church against the Mother Church have no meaning or validity for the Orthodox Church. The separation of the churches, therefore, has not occurred on personal and political grounds, but because of profound and deep differences of Church policy.

The attempts for reconciliation of the Churches have failed, not because the Greek Orthodox Clergy is "crassly sectarian," but because union of Churches, in the terminology of the Roman Church, means submission to the Pope; but submission to the Pope, or to any other single prelate for that matter, is against the spirit of the early Christian Church, the democratic spirit always prevailing in the Eastern Orthodox Church.

We pass over all the other points of Mr. Waugh's article, which deserve refutation, not wishing to abuse the hospitality of the LIFE. We should not leave, however, without refutation his statement regarding the *status quo* of the guardianship of the Holy Places. The custody of the Holy Places has been in the hands of the Eastern Orthodox Church since the fourth century, through all the conquests, which befell them during the long centuries. The custody of the Holy Shrine and Holy Places was taken from the hands of the Orthodox by the Crusaders (Will Durant's *The Age of Faith* pp. 592-593), but was restored to them after the collapse of the short-lived rule of the Crusades. The *status quo* of 1757 was not, therefore, an encroachment on the rights of the Latins, but a partial restitution of the rights of the Eastern Orthodox Church, usurped by the Latins.

We believe, above all that this is not the time to reopen old wounds, to call names and hurt feelings. It is high time, instead, that all the Churches, their many differences notwithstanding, unite and cooperate in the fight against the common enemy of Christianity and of all religions, namely godless communism. It is the time to pray, as the Orthodox Church has never ceased to do, "For the Holy Churches of Christ and the union of all."

Very truly yours,

Rev. Philotheos B. Ahladas

Ἑκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τὴν 27ην Ἰανουαρίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Μιχαήλ, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἑορτῶν τῆς Ἐβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Ἑλληνικοῦ Τύπου. Ἐπηκολούθησε δοξολογία, καθ' ἣν ἡ Α. Σ. ἀνέπεμψεν εὐχὰς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν αἰοιδίμων διδασκάλων καὶ διδασκαλιστῶν μας, καθὼς καὶ τῶν διευθυντῶν, συντακτῶν καὶ ἐργατῶν τοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ Τύπου.

—Τὴν 28ην μετέβη εἰς Orange, Ν. J., πρὸς ἐπιτόπιον μελέτην κοινοτικῶν τινῶν ζητημάτων.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας προήδρευσε ἀντιπροσωπείας τῶν Σωματείων τῆς Νέας Ὑόρκης, ἥτις ἐξέλεξε ἐπιτροπὴν προγράμματος παρελάσεως ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς 29ης παρέστη μετὰ τοῦ κ. Νικ. Βαθούδη, Διευθυντοῦ τοῦ Ἑκπαιδευτικοῦ Γραφείου, εἰς ὄργανωθῆσαν παρὰ τοῦ ἡμερησίου Ἑλληνοαμερικανικοῦ Σχολείου τοῦ Μπρόνξ, Ν. Υ., ἑορτὴν ἐπὶ τῇ Ἐβδομάδι Τύπου καὶ Γραμμάτων. Παρηκολούθησε τὴν διάλεξιν τοῦ κ. Κ. Μπασιτῆ καὶ ἐπεσφράγισε δι' ὀλίγων τὸ πρόγραμμα.

—Τὴν 30ην, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης κατὰ τὸν ἑσπερινόν, ὅστις ἐτελέσθη μετ' ἄρτοκλασίας, πρωτοβουλία τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου τῆς πόλεως. Εἰς τὸ τέλος ὠμίλησεν ἐπὶ τῇ προσωπικότητι καὶ τοῦ ἔργου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Εἶτα παρηκολούθησε διαλέξιν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Χατζηπατέρα ἐν τῇ Κοινοτικῇ αἰθούσῃ.

—Τὴν 31ην ἐγένετο δεξίωσις ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ πρὸς τιμὴν τῶν φίλων τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου. Κατ' αὐτὴν ὠμίλησεν ὁ Διευθυντὴς Παιδείας κ. Ν. Βαθούδης, ὃν ἐπαρουσίασεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος. Ὁμιλήσαν ἐπίσης ὁ Πρεσβευτὴς κ. Γ. Καφαμπέλης, ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ἑθνικοῦ Κήρυκος καὶ ὁ παριστάμενος ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀτλαντίδος.

—Τὴν 2αν Φεβρουαρίου, μεταβάς εἰς Stuebenville, Ohio, προήδρευσε τοῦ ἐκεῖ συνελθόντος Συν-

εδρίου Ἱερέων καὶ Διδασκάλων τῆς περιφερείας, καθ' ὃ ἀνέπτυξε τὴν σημασίαν τοῦ ἔργου τῶν διὰ τὴν πρόδον τῆς Κοινότητος. Κατὰ τὸν τελεσθέντα μετὰ ταῦτα Μ. Ἐσπερινόν ἐχοροστάτησε καὶ ἀνέλυσε τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων πρὸς τὸν πολιτισμόν.

—Τὴν ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν, καθ' ἣν ὠμίλησε ἀναλύσας τὸ θέμα «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι καὶ τὰ καθήκοντα τῶν Ἑλληνοαμερικανίδων μητέρων πρὸς τὰ τέκνα των». Τὸ ἑσπέρας παρετέθη παρὰ τῆς Κοινότητος ἐπίσημον δεῖπνον πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου. Πρὸ τοῦ δείπνου τὰ παιδιὰ τοῦ Κοινοτικοῦ Σχολείου ἔψαλαν ἐπικάϊρα ἐθνικοθρησκευτικὰ ᾄσματα, προσέφερον δὲ εἰς τὸν Σεβασμιώτατον ἐπιταγὴν 40 δολ. ἀργίων, συγκεντρωθέντων ἐξ ἐράνου μεταξὺ αὐτῶν, ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας Ἁγίου Βασιλείου. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν διενεργείας γενικωτέρου ἐράνου ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων κατὰ τὴν ἐπακολούθησάν τελετὴν τῆς Βασιλόπηγας, ὃ ὁποῖος ἀπέδωκε τὸ ποσὸν τῶν 510 δολ. ἀργίων. Εἰς προσφωνήσεις τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Γ. Μάνου καὶ τοῦ διδασκάλου κ. Πετρίδου, ἀπαντῶν ὁ Σεβασμιώτατος ἀνέπτυξε τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐν συναφείᾳ πρὸς τὸν θεσμόν τοῦ δεκαδολαρίου.

—Τὴν 9ην, ἐπισκεφθεὶς τὸ Canton, Ohio, προήδρευσε τοῦ Συνεδρίου τῶν ἱερέων τῆς πόλεως καὶ τῶν γειτονικῶν κοινοτήτων, εἶτα δὲ ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε κατὰ τὸν ἑσπερινόν εἰς τὸν ἑορτάζοντα ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους. Τὴν ἐπομένην, ἐλειτούργησεν εἰς τὸν αὐτὸν ἱερὸν ναόν, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Νεοφύτου καὶ τῶν ἱερατικῶν προϊσταμένων τῶν δύο Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς πόλεως, ὠμίλησε δὲ μετὰ θέμα τὸν θῶνον καὶ τὴν δράσιν τοῦ ἑορτάζοντος Ἁγίου. Εἰς τὸ τέλος, προσεφώνησε τὸν Ἀμερικανὸν Δήμαρχον τῆς πόλεως, ὃ ὁποῖος μετὰ τῆς κυρίας τὸν παρηκολούθησαν τὴν θείαν λειτουργίαν. Μετὰ τοῦτο παρεκάθησεν εἰς παρατεθὲν πρὸς τιμὴν τοῦ ἐπίσημον γεῦμα παρὰ τῆς κοινότητος.

—Κατὰ τὰς θραδυνὰς ὥρας τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐψάλη ἑσπερινὸς εἰς

τὸν ἐν τῇ αὐτῇ πόλει Ἱ. Ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Σεβασμιώτατος ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὁμογενεῖς.

—Τὴν 16ην, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Προξένου κ. Χρηστοφόρου Ἀλεξοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Νεοφύτου, μετέβη εἰς Albany, Ν. Υ. πρωτεύουσαν τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης. Ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν τελεσθέντα ἑσπερινόν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ ὠμίλησε πρὸς τὸ πυκνὸν ἐκκλησίασμα μετὰ θέμα: Καθήκοντα τῶν Ἀμερικανῶν πρὸς τὴν Ἀμερικὴν - τὴν Ἑλλάδα - τὴν Ἑκκλησίαν. Μετὰ ταῦτα παρετέθησεν ὑπὸ τῆς Φιλοπώχου Ἀδελφότητος ἀναψυκτικὰ εἰς τὴν Κοινοτικὴν αἴθουσαν, ὠμίλησαν δὲ πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὁμογενεῖς ὁ κ. Πρόξενος καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Γύφτος.

—Τὴν ἐπομένην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν πληθούσῃ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπίσημον μνημόσυον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἐν Κορέᾳ πεσόντων. Παρέστησαν πλῆθος ἀξιωματικῶν τῶν τριῶν ὄπλων, ὁ κ. Γεώργιος Καφαμπέλης, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη, ὁ Γενικὸς Πρόεδρος κ. Ἀξελός, ὅστις καὶ ὠμίλησεν εἰς τὴν ἀγγλικήν, καθὼς καὶ ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος κ. Γύφτος καὶ ὁ τελετάρχης κ. Τζίμας. Τὸν Κυβερνήτην κ. Ντούη ἀντεπροσώπευσεν ὁ ἔγκριτος ὁμογενὴς κ. Δ. Φούσκας, ὅστις ὠμίλησε μετὰ συναρπαζούσης εὐφραδίας. Ὁ Σεβασμιώτατος κατέκλεισε τὴν ἑορτήν, ἀναπέμψας συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς τὴν ἀγγλικήν.

—Κατὰ τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος γεῦμα εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ξενοδοχεῖον Teneyck, ὁ Σεβασμιώτατος ἀπήντησεν εἰς τὰς γενομένας προσφωνήσεις τῶν ἐπισήμων ἑλληνιστῶν καὶ ἀγγλιστῶν καὶ ἐχαιρέτισε τὸν παριστάμενον Rev. Hollis ἀντιπρόσωπον τῶν ἱερέων τοῦ Albany.

—Τὴν 18ην, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Ἀξελοῦ, τοῦ κ. Φούσκα καὶ τῶν προυχόντων τῆς Κοινότητος ἐπεσκέφθη τὸν Ἀμερικανὸν Δήμαρχον τῆς πόλεως, ἀργότερον δὲ παρουσιάσθη εἰς τὴν Γερουσίαν τῆς Πολιτείας καὶ ἐκήρυξε τὴν ἐνάρξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς δι' αὐτοσχεδίου προσευχῆς εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Μετὰ ταῦτα ἐπεσκέφθη τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης, γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῶν

τιμών. Ἐνταῦθα ἐγένετο ἐπίσημος ἀνακοίνωσις τῆς ἀφίξεως τοῦ ὑψηλοῦ ξένου καὶ ἐδόθη σκιαγραφία τοῦ ἔργου τοῦ ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ τῇ Ἀμερικῇ, Βορείῳ καὶ Νοτίῳ.

—Ἀκολουθῶς ἐπεσκέφθη τὸν Κυβερνήτην Νέας Ὑόρκης κ. Τόμ Ντούη, ὅστις ὑπεδέχθη τὸν Σεβασμιώτατον μετὰ πολλῶν τιμῶν καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἐζήτησε πληροφορίας διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Ἑλληνοαμερικανικὸν κόσμον.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

—Τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1952, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανὸς ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε ἐν τῷ ἐν Charlotte, N. C. Καθεδρικῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος. Μεθ' ὃ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔτους ἐπεσκέφθη τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱ. Ναοῦ.

—Τὴν 4ην Ἰανουαρίου, φθάσας ἀεροπορικῶς εἰς Μπαχάμας, παρευρέθη εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Μ. Ὁρῶν ἐν τῷ ἐν Νάσω Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Τὴν ἐπομένην ἔψαλε τὸν Μικρὸν Ἀγιασμὸν καὶ μεταβάς εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς νήσου ἀνέγνωσε κοινὸν Τρισάγιον ὑπὲρ τῶν αὐτῶς κειμένων ὀρθοδόξων ὁμογενῶν.

—Τὴν 6ην ἰδ. μ., ἡμέραν τῶν Φώτων ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ αὐτῷ Ναῷ καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἑορτῆς. Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν, ἡγηθεὶς τῆς θρησκευτικῆς τελετῆς, κατήλθεν εἰς τὴν παραλίαν τῆς νήσου ὅπου μετὰ τὴν σχετικὴν Ἀκολουθίαν ὑψόγησε τὰ ὕδατα καὶ ἔρριψε τὸν σταυρόν, τὸν ὅποιον ἀνέσυρεν ὁ νεαρὸς Ἀντώνιος Γ. Ζερβός.

—Τὴν 7ην ἰδ. μ., ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ αὐτῷ Ναῷ καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ τοῦ θίου τοῦ Ἀγίου.

—Τὴν 8ην ἰδ. μ., ἐπεσκέφθη ἀσθενεῖς τινὰς ὁμογενεῖς. Τὸ ἀπόγευμα εἶχε σύσκεψιν μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ τὸ ἑσπέρας ὠμίλησε πρὸς τὰς κυρίως, συστήσας διὰ μακρῶν ἐμμοιῶν εἰς τὰ πάτρια.

—Τὴν 10ην, φθάσας εἰς Χαβάνα, Κούβας, ἐπεσκέφθη τοὺς ἐν τῇ νήσῳ ὀλίγους ὁμογενεῖς. Τὴν ἐπομένην ἀνελθὼν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως ἀνέγνωσε νεκρώσιμον Τρισάγιον ὑπὲρ τοῦ αὐτότε προῦ ἑβδομάδος ταφέντος ἱερέως τῆς Κοινότητος Ἀνδρέου Βρεττοῦ.

—Τὴν 12ην, ἀφίχθεις εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Μεξικανικῆς Δημοκρατίας ἐπεσκέφθη αὐθημερόν τὸν αὐτότε Γενικὸν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀκολούθως μεταβάς εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως ἀνέγνωσε Τρισάγιον ὑπὲρ τοῦ αὐτότε πρὸ τετραήμερου ταφέντος ἀειμνήστου ἱερέως τῆς Κοινότητος Μεξικικοῦ αἰδ. Γ. Ἰατρίδου.

—Τὴν Κυριακὴν, 13ην Ἰανουαρίου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε διὰ μακρῶν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς κας, ὑπολογιζομένους εἰς 35 οἰκογενεῖας καὶ 50 ἀγάμους ἐπὶ πλέον. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐπεσκέφθη τοὺς ἀσθενεῖς ὁμογενεῖς καὶ παρηγόρησεν αὐτούς.

—Τὴν 14ην, ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινὸν σχολεῖον, τὸ ὅποιον τόσοι φιλοτίμως διατηρεῖ ἡ Δις Ἱφίγ. Φράγκου, μόλις ἐλθοῦσα ἐξ Ἑλλάδος. Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας, συγκεντρώσας ὄλους σχεδὸν τοὺς ὁμογενεῖς εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀραβορθοδόξου Κοινότητος, ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν καθηκόντων τῶν ὁμογενῶν ἐν τῇ ξένη.

—Τὴν 15ην προέβη εἰς ἐκλογὴν ἐπιτροπῆς, σκοπὸν ἐχούσης ὅπως φροντίσῃ ὥστε νὰ μὴ διαλυθῇ ἡ αὐτὴς μικρὰ κοινότης, κατόπιν μάλιστα τοῦ θανάτου τοῦ ἱερέως τῆς ὑπηρετήσαντος αὐτὴν δωρεὰν ἐπὶ ἐξαιετιαν.

—Τὴν 16ην ἰδίου μηνός, ἐπιστρέψας εἰς Ἦνωμ. Πολιτείας, ἐχοροστάτησε εἰς Θ. Λειτουργίαν ὑπὲρ τῶν ὀλίγων ἐν Deland, Fla., ὁμογενῶν μας. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἐπεσκέφθη ὁμογενεῖς τινὰς ἐν St. Augustine, Fla.

—Τὴν 17ην ἐπεσκέφθη ὁμογενεῖς τινὰς τῆς Daytona, Fla., καθὼς καὶ τὸν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς πόλεως κ. Θεόδ. Κυπραῖον.

—Τὴν 18ην ἀνελθὼν εἰς Jacksonville, Fla., ἐπεσκέφθη τὸ ἀπογευματινὸν σχολεῖον καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς μαθητάς, τὴν δὲ 19ην παρευρέθη καὶ ὠμίλησε εἰς δεῖπνον πρὸς τιμὴν τῶν μελῶν τῆς χορωδίας.

—Τὴν Κυριακὴν, 20ην ἰδ. μ., ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Κοινότητος, συνεχάρη δὲ καὶ τὸν ἑορτάζοντα ἐφημέριον αἰδεσιμ. Εὐθύμιον. Τὴν ἑπαύριον 21 ἰδ. μ., ὠμίλησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Κοινότητος με θέμα «παλαιὰ καὶ νέα ἡμέραι τῆς Ἑλλάδος».

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ

—Τὴν 13ην Ἰανουαρίου, ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰε-

ζεκιήλ, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, εἰς New Bedford, Mass.

—Τὴν 15ην ἰδ. μ., μετέβη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Ἀγίου Βασιλείου, ὅπου ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε πρὸς τὰς φοιτητρίδας, τὰ ὄρφανὰ καὶ τὸ προσωπικόν. Τὸ ἀπόγευμα ἀνεχώρησεν διὰ Stamford, Conn., καὶ τὴν ἐπομένην, 20ην, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τὸν ναὸν τῆς ἐκεῖ Κοινότητος.

—Τὴν 25ην Ἰανουαρίου, τὸ ἑσπέρας, παρευρέθη εἰς τὴν χοροεσπερίδα τῶν «Ἑννέα Μουσῶν» ἐν Βοστώνῃ.

—Τὴν 27ην ἰδ. μ., ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης, προέστη τοῦ Μνημοσύνου ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων ἐργατῶν τοῦ Τύπου καὶ τῆς Παιδείας καὶ ὠμίλησε καταλλήλως ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς ἑβδομάδος Τύπου καὶ Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.

—Τὴν ἑσπέραν μετέβη εἰς τὴν πόλιν Lawrence, Mass., ὅπου παρέστη καὶ ὠμίλησεν εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Βασιλόπηττας.

—Τὴν 28ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε ἐσπερινὸν εἰς τὴν Κοινότητα Somerville, Mass., καὶ ὠμίλησε καταλλήλως περὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων. Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν παρέστη εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Κοινότητος.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου Κος Δημήτριος

—Τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος, προσκληθεὶς ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τὴν κοινότητα Mobile, Ala., εἰς τὸ τέλος τῆς θείας λειτουργίας ἐγένετο ἡ ὀρκωμοσία τοῦ νέου Διοικ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, τὰ ὅποια ὁ Θεοφιλέστατος προσεφώνησε καταλλήλως. Μετὰ ταῦτα προσκληθεὶς ὑψόγησε τὴν Κοινὴν Τράπεζαν, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθησαν τὰ ὡς ἄνω Συμβούλια μετὰ τῶν παλαιῶν τοιούτων. Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπεσκέφθη τὴν μεγάλην ὀργάνωσιν Malbis, εἰς τὴν Δάφνην, Ἀλαμπάμας.

—Τὴν 8ην, Κυριακὴν τῶν Θεοφανείων, μετέβη εἰς τὴν κοινότητα Long Beach, Calif., ὅπου ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ προέστη τῆς τελετῆς τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἡ ὅλη τελετὴ διεξήχθη μετὰ μεγαλοπρεπειᾶς.

“Ελαβον μέρος εις αὐτὴν καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν πλησιοχώρων Λὸς Ἀντζελες, Σάν Μπερναντίνο καὶ Σάν Ντιέγκο, Καλιφορνίας. Μετὰ τὴν τελετὴν παρετέθη ὑπὸ τῆς Κοινότητος Λόνγκ Μπήτς, δειπνον πρὸς τιμὴν τῶν ἐπισκεπτῶν.

—Τὴν ἐπομένην, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν ἐν Λὸς Ἀντζελες καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

—Τὴν 13ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν Ἀγιον Κωνσταντῖνον τοῦ Μπρούκλιν, εἰς τὸ τέλος δὲ προέστη δοξολογίας τελεσθείσης ἐκ μέρους τῶν ἀδελφῶν Κυπρίων ἐπὶ τῇ ἐπετεῖᾳ τοῦ Δημοψηφίσματος διὰ τὴν ἑνωσιν τῆς Κύπρου μετὰ τῆς Μητροῦς Ἑλλάδος καὶ ὠμίλησε καταλλήλως. Τὴν ἐσπέραν παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς Βασιλόπηττας εἰς τὸ Ἀστορ Χοτέλ τῆς Νέας Ὑόρκης, δοθείσης ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἀγίου Βασιλείου καὶ ὠμίλησε ἐξάρας τὸ ἔργον τῆς Ἀκαδημίας.

—Τὴν 17ην, ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐσπερινὸν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, ἐν Paterson, N. J.

—Τὴν 18ην, παρηκολούθησε τὴν τελετὴν τῆς Βασιλόπηττας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ἀστορίας καὶ ὠμίλησεν ἐξάρας τὸ ἔργον τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων.

—Τὴν 20ὴν, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου ἐν Paterson, N. J. καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον. Τὴν ἐσπέραν παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς Βασιλόπηττας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Νέας Ὑόρκης καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

‘Ο ‘Ιεροκέρυξ Α΄ Περιφερείας κ. Σήφης Κόλλιας

‘Ο ‘Ιεροκέρυξ τῆς Α΄ Περιφερείας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, θεολόγος κ. Σήφης Κόλλιας, κατὰ τοὺς μῆνας Δεκέμβριον καὶ Ἰανουάριον ἐπεσκέφθη τὰς κάτωθι Κοινότητας καὶ ὠμίλησεν εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῶν καὶ εἰς ἰδιαιτέρας συγκεντρώσεις: Chester, New Castle, Bethlehem, Johnstown, καὶ Monessen, Pa., Trenton, N. J., Ἀγίου Δημητρίου, Newark, N. J., Youngstown, Ohio, Watertown, τοῦ Bronx, Jamaica, Ἀγίου Γεωργίου - Δημητρίου καὶ Ἀγίου Ἐλευθερίου, Νέας Ὑόρκης.

ΜΙΚΡΑ ΚΟΙΝΟΤΙΚΑ ΝΕΑ

—Εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ Κοινότητάς μας διανεμόνται ἀπὸ τὰς οἰκείας ἐπιτροπὰς τὰ δελτία τοῦ δεκαδολλარიῦ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας.

—Ἡ Κοινότης Vallejo, Calif., ἀπεφάσισεν ὅπως πλαγίως τοῦ Ναοῦ τῆς ἀποκτίση αἰθουσᾶν χάριν κυρίως τῆς Νέας Γενεᾶς.

—Πλείστα Φιλοπτώχα τμήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἔδωσαν καὶ ἐφέτος ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς Νηστήσιμον Δείπνον, τὸ δὲ προῖόν ἔχουν ἤδη ἐμβάσει.

—Ἡ Κοινότης Rochester, Minn., διεξάγει ἀπὸ τινος ἐκστρατείας ἐράνων πρὸς συλλογὴν 50,000 δολλარიῶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν ναοῦ.

—Ὁ Σύλλογος τῶν ἀποφοίτων τοῦ ἐν Σικάγῳ Ἡμερησίου Σχολείου «Σωκράτης», ἔδωκε τελευταίως πρὸς τὸ ἐν λόγῳ ἴδρυμα δολλάρια 5,000 διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ κτιρίου του.

—Ἡ Κοινότης τοῦ Ἀγίου Γερασίμου Νέας Ὑόρκης, πρὸς τιμὴν τοῦ προέδρου τῆς κ. Α. Ζερβού, ἔδωκε γεῦμα ἐν τῇ νεοδημητῷ αἰθούσῃ τῆς.

—Οἱ ἐν Chatham, Ontario ὀλίγοι ὁμογενεῖς, προσπαθοῦν ὅπως εἰς πρώτην εὐκαιρίαν ὀργανώσουν Κοινότητα καὶ πρὸς τοῦτο ἐξέλεξαν εἰδικὴν ἐπιτροπὴν.

—Τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1951, ἀπεβίωσεν ὁ Ἀνδρέας Βρετός, ἱερατικὸς προϊστάμενος τῆς παροικίας Χαθᾶνας, Κούβας, τὴν δὲ 6ην Ἰανουαρίου 1952, ὁ Γεώργιος Ἰατρίδης, ἱερατικὸς προϊστάμενος τῆς Κοινότητος Μεξικοῦ.

—Ὁ Ἀμερικανὸς Τ. Χάβενροφερ προσέφερε χίλια δολλάρια ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μας.

—Ἀνεκοινώθη ὅτι τὰ μέλη τῆς ἐν Σικάγῳ Κοινότητος Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, ἀνέρχονται ὅσον οὕτω εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν 3,000.

Οἱ Ἀγιοὶ Μάρτυρες

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης Σελίδος)

σθανθοῦν ἀποθνήσκοντες καὶ τὰς δδύνας καὶ τὴν φρίκην τῶν φλογῶν.

Εἰς ἀπὸ τοὺς μάρτυρας, ὁ νεώτερος ὄλων, ὁ Μελίτων, διετῆρει ἀκόμῃ ἀντοχὴν τινα, καὶ αὐτὸν ἠθέλησεν ὁ Ἐπαρχος νὰ κρατήσῃ ἴσως τὸν πείσῃ καὶ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Ἀλλ’ ὁ Μελίτων μόλις εἶδε νὰ φορτώνωνται τὰ σώματα τῶν συντρόφων του εἰς τὰ ἀμάξια διὰ νὰ μεταφερθοῦν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸ

ιδικόν του νὰ παραμένῃ, ἔστρεψε τὰ βλέμματά του γύρω καὶ κάπου ἐκεῖ ἀνεγνώρισε τὴν μητέρα του, τὴν ἠτένισε μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια καὶ τῆς ἔδειξε πρῶτον τὰς φλόγας ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐρρίπτοντο τὰ σώματα τῶν μαρτύρων, ἔπειτα τὸν οὐρανόν. Ἐκείνη ἐνόησε καὶ τὸν περιεπτύχη. Τότε χαμηλὸς διάλογος ἐγένετο μεταξύ τῆς μητέρας καὶ τοῦ υἱοῦ ἐπ’ ὀλίγα λεπτὰ, ἔπειτα ἠσπάσθησαν ἀλλήλους καὶ ἡ μητέρα βοηθουμένη ἀπὸ δύο ἄλλους ἐκεῖ παρισταμένους χριστιανούς ἔφερε τὸν υἱὸν τῆς πρὸς τὰς φλόγας. Οἱ δῆμιοι ἀπησχολημένοι δὲν τὴν εἶδον.

Ἐξαίφνης υἱὸς καὶ μητέρα ἔκαμαν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Κατεφιλήθησαν καὶ πάλιν, καὶ ἐκείνη, συγκεντρώσασα τὰς δυνάμεις τῆς ἐνῷ τὸ τελευταῖον λείψανον ἐχάνατο μέσα εἰς τὰς φλόγας, ἔρριψεν εἰς αὐτάς καὶ τὸν υἱὸν τῆς, ἀχώριστον ἐν τῇ ζωῇ ἀπὸ τοὺς συναθλητάς του, ἀχώριστον εἰς τὸ μαρτύριον, ἀχώριστον καὶ εἰς τὸν θάνατον, διὰ νὰ εἶναι μαζὺ τῶν καὶ εἰς τὸν στέφανον τῆς αἰωνίου ζωῆς.

ADULT OF TOMORROW

(Continued from page 14)

words, provide the necessary guidance, tools and money, can our youth expect to participate wisely in church affairs. And this will be accomplished only when adults take youth into their confidence and plan cooperatively with them in a truly Christian spirit.

This will depend upon the respect for each individual within the group, the right for each and all to take part in solving problems and reaching decisions affecting the whole group and the respect for individual dissent from the majority, for, “For in Christ Jesus you are all sons of God, through faith, For as many of you as were baptized into Christ have put on Christ. There is neither Jew nor Greek, there is neither slave nor free, there is neither male nor female; for you are all one in Christ Jesus.”

BIBLIA

DIVRY

ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρόχειρον Λεξικόν. Ἐκδόσις 1949. Χρυσόδετον με εὐρετήρια, \$3.50. Μὲ δέριμα καὶ εὐρετ. \$4.00.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἐλληνικῆς, μετὴν προφοράν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, μετ' Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. \$2.50.

GREEK MADE EASY

Ἡ μόνη ἀπλὴ καὶ συγχορμισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν κατ' ὅλον ἢ ἐν σχολείῳ. Τρίτη ἔκδοσις 1950. Τιμὴ \$2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἡ ἀρίστη Μέθοδος Ἀνευ Διδασκάλου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τελεία, γλῶσσα ὁμιλουμένη. 5η ἔκδοσις 1950 \$3.00

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

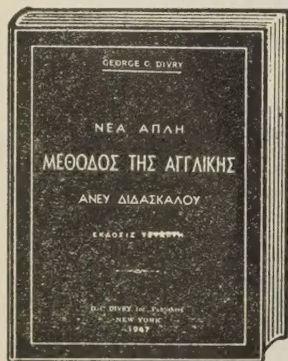
ΤΑ 12 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ καὶ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.—Ὁ λόκληρος ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς ἑσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης, Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου, καὶ ἡ Ἀνάστασις. Σελίδες 132, χαρτόδετον. 50c
 ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ καὶ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ.—Ἱ. Ἀκολουθία, Εὐαγγέλια, Ἀπόστολοι καὶ Ἑορταὶ ὅλων τοῦ ἔτους. Πασχάλια ἕως τὸ 1987. Ἐκδόσις Ἀθηνῶν, κομψῶς δεδεμένη, σελίδες 796, \$3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 520 \$5.00
 ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΕΚΔΗΜΟΣ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ.—Περιέχει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν ὅλων τοῦ ἔτους καὶ αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Κυριακοδρόμον. Νέα ἔκδοσις Ἀθηνῶν, σελ. 780, πανόδετος \$3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 780, χρυσόδετος \$5.00
 Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγκεκομημένον ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κείμενον. Τὰ 4 Εὐαγγέλια, Πράξεις Ἀποστόλων, Ἐπιστολαὶ Παύλου καὶ Καθολικαί, Ἀποκάλυψις, καὶ πῖναξ περικοπῶν ἀναγιγνωσκομένων κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ Ἑορτάς. Πολυτελής Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 620, χρυσόδετος \$5.50.

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΣΤΙ

Ἐκδόσεως Λονδίνου, μετὰ μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα, Ἑλληνικά καὶ Ἀγγλικά εἰς ἀντιστοιχοῦς σελίδας. Ὅλα σχήματος τσέπης, χρυσόδετα.
 Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom. Ἐπίσης ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Περικοπαὶ Ὀκτωήχου, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου καὶ Μηναίου. \$3.00
 Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ἡτοι, Ἀρραβῶνος καὶ Στεφανώματος. The Sacrament of Holy Matrimony ... \$2.00
 ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ. The Sacrament of Holy Baptism. \$2.00
 ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟΝ. The Sacrament of Holy Unction. \$2.00
 Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ. The Divine Liturgy of the Presanctified. \$3.00
 Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ καὶ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. The Acathist Hymn and the Little Compline. \$2.00
 ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ καὶ ΥΨΩΣΙΣ. Epiphany, Pentecost, Exaltation of the Cross. \$2.00

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΝΕΑ ΑΠΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

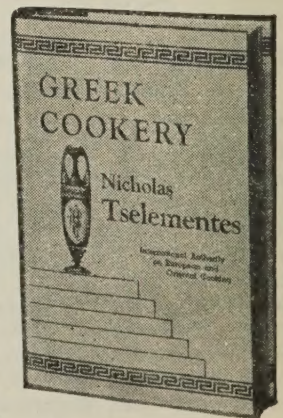
Ὑπὸ G. C. DIVRY.—Ἡ νεωτάτη καὶ ἀπλουστάτη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων πάσης ἀναπτύξεως καὶ ἡλικίας. Γλῶσσα ζωνητανή, ὅπως τὴν ὁμιλεῖ καὶ τὴν ἐννοεῖ σήμερον ὁ λαός. Διάλογοι ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Ἀμερικανικὴ προφορὰ, ἀπολύτως ἀκριβής. Μέθοδος κατὰλληλος δι' ἀρχαρίους καὶ ἡ προχωρημένους.

Νεωτάτη Πέμπτη Ἐκδοσις 1952, πλήρης, μόνον \$3.00.

IN ENGLISH GREEK COOKERY By N. TSELEMENTES

Greek Cooking simplified in English recipes by the famous author-chef and international authority on Greek and Oriental Cookery. Introduces the Greek American public to the delicious and appetizing Hellenic dishes, pastries and sweets. 300 recipes, 240 pages. \$3.00.

Ἡ Ἑλληνικὴ Μαγειρικὴ ἀπλοποιημένη. Τὸ περίφημον βιβλίον τοῦ Τσελεμεντέ εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Μέτρα Ἀμερικανικά. 300 συνταγαί, 240 σελίδες. Τὸ μόνον πλήρες καὶ τέλειον βιβλίον τοῦ εἴδους του.

Ἀποστέλλονται πανταχοῦ προπληρωμένα. C.O.D. (ἐν Ἡν. Πολ.) 35c ἐπὶ πλέον.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers 293 SEVENTH AVE. NEW YORK 1, N. Y.